

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.2.2 Proposicions de llei qualificada

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 100.2 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar l'informe de la Ponència i l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior en relació a la **Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.**

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 7 de novembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Informe de la ponència de la Comissió Legislativa d'Interior

La M. I. Sra. Sofia Garrallà Tomàs, del Grup Parlamentari Demòcrata, nomenada ponent per la Comissió Legislativa de d'Interior el dia 30 de juny del 2014, a la vista de la Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, proposa, segons el que disposa l'article 97 del Reglament del Consell General, l'informe següent:

Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge

Exposició de motius

L'article 12 de la Declaració Universal de Drets Humans estableix que “ningú serà objecte d'ingerències arbitràries en la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o la seva correspondència, ni d'atacs a la seva honra o a la seva reputació. Tota persona té dret a la protecció de la llei contra aquestes ingerències o atacs”.

L'article 17.1 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics es pronuncia en el mateix sentit.

I l'article 8 del Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals diu que “1.- Tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència. 2.- No podrà haver-hi ingerència de l'autoritat pública en l'exercici d'aquest dret sinó en quant aquesta ingerència estigui prevista a la llei i

constitueixi una mesura que, en una societat democràtica, sigui necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa, l'ordre i la prevenció del delictes, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i llibertats dels altres”.

L'article 14 de la Constitució garanteix el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, i estableix que tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar.

Sense perjudici de la protecció penal d'aquests drets, i d'aquella que atorga igualment l'article 41.1 de la Constitució, aquesta llei dóna protecció civil al dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La postulació de forma conjunta d'aquests drets podria donar lloc a entendre que es tracta d'un sol dret amb diverses formes de manifestació. Però la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de febrer del 2003 (2002-12-RE) ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se en contra d'aquesta tesi, proclamant que es tracta de “tres drets diferents o autònoms” que “poden estar relacionats, però no necessàriament, ni de manera sistemàtica”, així com que “lògicament, tenen una dimensió última compartida, que té relació amb la protecció de l'àmbit privat de la llibertat de l'individu, tant en el seu aspecte estrictament individual com en el familiar davant ingerències alienes il·legítimes”.

La concepció més moderna del dret a la intimitat sorgeix de la reacció contra l'acumulació de dades personals, i actualment es relaciona en directa connexió amb el desenvolupament dels mitjans tecnològics propis de la societat de la informació. En aquesta accepció, el dret a la intimitat es troba ja protegit en el nostre ordenament jurídic en el marc de la llei qualificada de protecció de dades personals 15/2003 del 18 de desembre.

Tanmateix, i des del punt de vista de la present llei, entenem que el dret a la intimitat és el que té l'individu a decidir per ell mateix, amb només extraordinàries excepcions en interès de la societat, quan i en quins termes els seus actes hauran de ser revelats al públic en general.

El dret a l'honor està fonamentat en el dret a la dignitat que es requereix per al lliure desenvolupament de la personalitat en la convivència social, i es defineix com el dret que té tota persona a ser respectada, i a no ser escarnida ni humiliada, ni davant d'ella mateixa ni davant dels altres.

Finalment, el dret a la pròpia imatge està lligat a la irrupció als mitjans de reproducció i suposa la facultat de decidir que té tota persona de quan, per

qui i de quina forma poden ser captats, reproduïts i publicats els seus trets fisonòmics recognoscibles. Aquest dret queda limitat per l'interès públic o per l'interès de la pròpia persona.

Entenem que, en l'àmbit de la protecció civil, es presumirà l'existència d'un perjudici si s'acredita la "intromissió il·legítima" o, en algun cas, la seva producció imminent. Si els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són de difícil definició, també ho són les intromissions il·legítimes que es poden donar a aquests drets. Més en un món on la irrupció de les noves tecnologies, en constant evolució, facilita noves formes d'intromissions.

Per això, només un sistema que estableixi una regulació oberta de les possibles intromissions il·legítimes és el que pot donar una autèntica solució a la protecció civil d'aquests drets, si bé cal acotar el concepte. Així, seran els òrgans judicials els que hauran de determinar en cada cas si es dona una intromissió il·legítima, a la vista dels principis i disposicions que s'estableixen en aquesta Llei.

En aquest sentit, es considera que no es dona una intromissió il·legítima quan hi ha consentiment exprés de la persona afectada per a una intromissió concreta. Però el consentiment no pot ser una renúncia general a aquests drets, ja que es tracta de drets de la personalitat, de caràcter personalíssim i irrenunciables. Pel mateix motiu, el consentiment pot ser revocat, si bé la revocació tindrà efectes pel futur, i s'hauran d'indemnitzar els danys i perjudicis derivats de la revocació. Per motius obvis, el consentiment té un tractament específic per als menors d'edat.

Tampoc es dona la intromissió il·legítima si un interès públic o privat superior la justifica, o si la justifica una llei, si bé cal tenir en compte que la intromissió tingui cabuda en el marc d'una societat democràtica, això és, que no sigui abusiva o arbitrària, i que si està prevista en una llei hagi de perseguir un fi legítim i complir amb els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat.

En particular, per determinar si la intromissió és il·legítima s'hauran de tenir en compte les llibertats d'expressió i d'informació que reconeix l'article 12 de la Constitució, i que freqüentment entren en col·lisió amb els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. En el nostre entorn cultural, no es tracta tant de considerar la prevalença dels uns sobre els altres, sinó la ponderació entre drets i llibertats quan aquests entren en col·lisió. Per aquest motiu, és convenient la regulació de les normes que han de servir per dirimir aquests conflictes entre aquells drets i llibertats en una mateixa llei, conferint-se així major coherència i simplicitat al marc normatiu que en l'opció de fer-ho en diferents cossos legals.

La llibertat d'expressió suposa el dret a difondre públicament per qualsevol mitjà i davant de qualsevol auditori, pensaments, idees i opinions. Està vinculada a la societat democràtica i ha de trobar el seu fonament i els seus límits en aquesta.

La llibertat d'informació també està associada a l'Estat democràtic, ja que només un poble adequadament informat és capaç d'exercir els seus drets amb plenitud de coneixement. La llibertat d'informació compleix una funció fonamental a través dels mitjans de comunicació social: la formació de l'opinió pública lliure. Ara bé, la important funció que desenvolupen els mitjans de comunicació comporta no només el seu reconeixement de drets i garanties, sinó també certes obligacions consistents en subministrar una informació de qualitat, evitant abusos. La informació veraç -terme que no es pot confondre amb veritat objectiva absoluta- exigeix la necessitat d'una investigació diligent i prèvia a la seva difusió.

Així, quan es produeixi una col·lisió entre aquells drets i la llibertat d'informació caldrà ponderar en cada cas la veracitat de la informació o la diligència de l'informador en la seva obtenció, l'interès públic de la informació i la proporcionalitat de la intromissió en aquells drets.

Els drets de rèplica i de rectificació amplien la llibertat d'informació, perquè donen a la persona que se sent perjudicada per una informació inexacta la facultat de replicar-la i/o rectificar-la. També són drets que protegeixen el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, per la qual cosa és escaient regular-los en aquesta Llei respecte a les persones físiques afectades per intromissions il·legítimes.

En relació a la legitimació per la defensa dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, ja s'ha dit que la nostra Constitució dona protecció contra les intromissions il·legítimes que es produeixen no només en la vida privada, sinó també en la familiar. En el cas d'una intromissió il·legítima que es refereixi a un difunt, no es considera que l'afectat sigui aquest, ja que aquests drets estan vinculats a la personalitat que s'extingeix amb la mort. En aquests casos els afectats seran els familiars, que tindran legitimació per defensar-se de la intromissió en la seva vida familiar.

Altra cosa és -i per això té un tractament diferent del supòsit anterior- que la intromissió il·legítima succeeixi abans de la defunció de la persona afectada. En aquest cas el què s'ha de preveure en relació a la legitimació de defensa dels drets són les persones que poden seguir-la amb posterioritat a la mort de l'afectat. I el que sembla raonable és que siguin els hereus o les persones designades testamentàriament els que puguin defensar els drets

de la persona quin decés és posterior a la intromissió il·legítima.

La tecnologia digital ha facilitat l'exercici de la llibertat d'expressió i l'abast de la llibertat d'informació. Ambdues llibertats es desenvolupen en l'espai digital ja no només a través dels mitjans tradicionals de comunicació televisiva, radiofònica i de premsa, que han expandit la seva activitat professional per mitjans electrònics, sinó a més, mitjançant la difusió d'informació realitzada per qualsevol persona física o jurídica l'activitat de la qual consisteix senzillament en la provisió, publicació i posada a disposició d'informacions, expressions i continguts. Aquesta constatació implica que cal considerar que el mercat de la comunicació presenta avui característiques diferents i adopta una estructura molt més àmplia, descentralitzada i plural. A aquests efectes, aquesta Llei defineix el seu àmbit d'aplicació mitjançant la definició de dos conceptes. D'una banda, els operadors de mitjans de comunicació que es defineixen com a persones, físiques o jurídiques, l'activitat principal de les quals té per objecte publicar i comunicar al públic en general, de forma professional, expressions i/o informacions amb caràcter periòdic, independentment del suport utilitzat per a la publicació i comunicació de la informació. D'altra banda, els proveïdors de continguts, l'activitat principal o accessòria dels quals consisteix a publicar, de forma professional o no, informació, expressions o continguts, per mitjans electrònics i en suport digital. D'aquesta manera, s'atén adequadament al nou panorama de la comunicació i la provisió d'informació en l'entorn digital.

Alhora, l'abast de la difusió, la persistència de la informació i la facilitat de publicació en l'entorn digital impliquen que les intromissions en els drets a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge adquireixin un major impacte, els danys ocasionats siguin massius i les possibilitats de control per part de la persona afectada es redueixin. Per això, sense desconèixer l'essencialitat de la llibertat d'expressió i d'informació en una societat democràtica, la completa protecció civil dels drets a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge, exigeix prestar especial atenció a les intromissions que tenen lloc per qualsevol mitjà de comunicació i en qualsevol suport.

Amb aquesta finalitat, el capítol tercer d'aquesta Llei estableix unes regles clares, previsibles i equilibrades per determinar l'autoria i atribuir la responsabilitat per intromissions il·legítimes en els drets a l'honor, la intimitat i la pròpia imatge.

El règim de responsabilitat es basa en els conceptes de control editorial i autoria que permeten distingir entre tres figures: autors, responsables solidaris i prestadors de serveis d'intermediació. El control editorial es defineix com la disposició de mecanismes, regles o protocols que permeten revisar i/o seleccionar, ja sigui per procediments automatitzats o de qualsevol altra manera, les expressions o la informació, independentment de qui sigui el seu autor, destinades a ser publicades o difoses en qualsevol suport o la publicació o difusió serà facilitada per qui realitza aquest control. Per tant, són responsables solidaris els que publiquen la informació causant de la intromissió il·legítima, bé perquè sigui un contingut propi (l'operador és l'autor) o bé perquè tot i ser aliè (l'autor és una altra persona) s'aplica un control editorial que permet seleccionar i revisar la informació publicada. La responsabilitat neix del control editorial (article 26), bé sigui per la seva operativa adequada o bé sigui pel seu funcionament incorrecte. A partir d'aquesta regla, es presumeix que exerceixen control editorial els operadors de mitjans de comunicació i els proveïdors de continguts. Recaurà en aquests operadors la càrrega de provar que no van poder realitzar control editorial o que l'expressió o informació causant de la intromissió il·legítima d'un tercer, aliè al control del mitjà de comunicació, no va quedar subjecta a aquest control editorial. Però tal prova serà únicament admissible quan l'omissió de mesures de control editorial pugui considerar-se diligent i d'acord amb les pràctiques generalment acceptades en el sector, en atenció a les circumstàncies concurrents. En aquest cas, els operadors no seran responsables solidaris per la intromissió il·legítima causada sempre que actuessin diligentment per retirar o d'alguna altra manera impedir l'accés a l'expressió o la informació que constitueixi tal intromissió il·legítima tan aviat com tinguin coneixement efectiu de la mateixa.

Per mantenir la plena coherència amb la normativa comunitària i la majoria de les jurisdiccions i igualment ser consistents amb la regulació en matèria d'activitats desenvolupades en l'espai digital i contractació electrònica, es regulen separadament els serveis d'intermediació, que se subjecten a un règim d'exclusió de responsabilitat basat, d'una banda, en l'absència de coneixement i de control i, de l'altra, en la regulació d'un procediment de notificació, retirada i reposició (articles 30 a 36) quan hi ha coneixement efectiu. En la mesura que un operador, de mitjans de comunicació o de provisió de continguts, presti un servei d'intermediació (fòrums, enllaços, cercadors, allotjament de dades), s'ha d'aplicar, en relació amb

aquesta activitat, el règim especial d'aquests prestadors.

Finalment, per articular degudament la relació entre els autors i els responsables solidaris que assumeixin la responsabilitat per la intromissió il·legítima, es preveu en l'article 29 un dret de repetició dels últims enfront dels autors, en defecte de pacte.

Tenint en compte totes aquestes consideracions, la Llei conté tres capítols. El capítol primer és de disposicions generals i de definició de les intromissions il·legítimes als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. En el capítol segon es regulen els drets de rèplica i de rectificació, i les accions judicials. En el capítol tercer es determinen les responsabilitats per les intromissions il·legítimes. La Llei es complementa amb una disposició final que fixa l'inici de la vigència d'aquesta Llei.

Esmena 1 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (1)

Es proposa modificar el redactat de l'exposició de motius de la llei que quedaria redactat de la manera següent:

“Exposició de motius

L'article 12 de la Declaració Universal de Drets Humans estableix que “ningú serà objecte d'ingerències arbitràries en la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o la seva correspondència, ni d'atacs a la seva honra o a la seva reputació. Tota persona té dret a la protecció de la llei contra aquestes ingerències o atacs”.

L'article 17.1 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics es pronuncia en el mateix sentit.

I l'article 8 del Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals diu que “1.- Tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència. 2.- No podrà haver-hi ingerència de l'autoritat pública en l'exercici d'aquest dret sinó en quant aquesta ingerència estigui prevista a la llei i constitueixi una mesura que, en una societat democràtica, sigui necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa, l'ordre i la prevenció del delictes, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i llibertats dels altres”.

L'article 14 de la Constitució garanteix el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, i estableix que tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar.

Sense perjudici de la protecció penal d'aquests drets, i d'aquella que atorga igualment l'article 41.1 de la Constitució, aquesta Llei dóna protecció civil al dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La postulació de forma conjunta d'aquests drets podria donar lloc a entendre que es tracta d'un sol dret amb diverses formes de manifestació. Però la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de febrer del 2003 (2002-12-RE) ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se en contra d'aquesta tesi, proclamant que es tracta de “tres drets diferents o autònoms” que “poden estar relacionats, però no necessàriament, ni de manera sistemàtica”, així com que “lògicament, tenen una dimensió última compartida, que té relació amb la protecció de l'àmbit privat de la llibertat de l'individu, tant en el seu aspecte estrictament individual com en el familiar davant ingerències alienes il·legítimes”.

Motivació.

L'exposada en la motivació general comuna.

Motivació general comuna al conjunt de les esmenes que es proposen.

El nostre grup parlamentari està molt preocupat pels efectes lligats a l'aprovació futura d'aquesta llei. Ens preocupa el que podria semblar una primera obertura a la censura de la informació per la via de l'autocensura dels informadors, dels mitjans de comunicació, dels editors... en fi, de tots els operadors dels mitjans. Aquest fet no és admissible en termes constitucionals perquè l'autocensura és una forma subtil però certa de la censura constitucionalment proscriu, amb el consegüent atemptat a la llibertat d'expressió, de comunicació i d'informació proclamades i protegides per l'article 12 de la nostra Constitució.

A més, entenem que els drets q ara es volen reglamentar ja estan clarament i suficientment regulats. En primer lloc i principalment, en via constitucional o, si es prefereix, per motius de vulneració de drets fonamentals, concretament dels articles 12 i 14 de la Carta Magna. Perquè aquests drets són invocables directament davant els tribunals ordinaris que n'han de garantir la seva defensa en via jurisdiccional ordinària. I, si cal, emprant el procediment previst per l'article 41.1 de la Constitució que començant davant els tribunals ordinaris pot acabar davant el mateix Tribunal Constitucional. Per totes aquestes vies, la responsabilitat i la consegüent indemnització són la conseqüència necessària de la vulneració d'aquells drets constitucionals. De manera que també, per simple coherència, resulta innecessari

el capítol III de la reglamentació prevista per la proposició de llei.

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge a més a més es troben protegits i sancionats en via penal a través dels articles 173 a 189 del Codi Penal en el seu títol IX, precisament intitulat Delictes contra l'honor, i en el seu títol X precisament intitulat Delictes contra la intimitat, segons és de veure en el text refós d'abril de 2014.

Vegi's, entre d'altres, que el concepte de "menyspreu temerari de la veritat" configura el tipus del delicte de calúmia i també del tipus del delicte de difamació. Així, d'una banda, es dona compliment al mandat constitucional contingut en l'esmentat article 12 en aquella part que prescriu que la llei ordinària reguli el dret de rèplica i el dret de rectificació; i també el secret professional, que curiosament, no es troba regulat per una legislació civil *ad hoc* de caràcter general, més enllà de l'àmbit penal, certament suficient tanmateix. I per aquesta via penal s'aconsegueix el mateix resultat del que ara semblaria que busca la proposició de llei; i no solament el mateix resultat, sinó que fins i tot un millor resultat per la prevenció social que comporta.

Observi's també que quan es tipifica la difamació si s'atempta "a l'autoestima o a la reputació d'una persona", comprovem que són conceptes assimilables, fins i tot idèntics als de l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge.

El vigent Codi penal preveu, en fi, la regulació de la publicació de la sentència; la retractació; el perdó; la protecció dels menors; la publicitat, o la responsabilitat civil solidària, entre d'altres regulacions. Per tant, entenem que la protecció penal dels drets que la proposició de llei pretén reglamentar està suficientment prevista i articulada en els tipus penals prescrits, amb la conseqüent responsabilitat civil derivada, com fins i tot reconeix explícitament el segon paràgraf de l'article 1 de la Proposició de llei.

Tot el que fa que la regulació que es pretén aprovar esdevingui una pura redundància, que per tant resulta ser innecessària i només aconsegueixi crear confusió, és a dir, inseguretat jurídica causada per la pluralitat de normes per garantir uns mateixos drets. De fet, la mateixa exposició de motius de la Proposició de llei ho reconeix quan es veu obligada a manifestar que "Sense perjudici de la protecció penal d'aquests drets, i d'aquella que atorga igualment l'article 41.1 de la Constitució, aquesta Llei dóna protecció civil al dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge". Així, doncs, ens hem de

preguntar quin és el valor afegit de la nova norma, i ens hem de respondre que, malauradament, cap ni un, més aviat un valor disminuït.

A més a més, reglamentar que s'hagi de recórrer a la via jurisdiccional dels tribunals civils és tant com despenalitzar o en tot cas treure transcendència a les conductes delictives que sovint comporten aquests tipus d'atemptats a drets constitucionals, o en tot cas llevar-los-hi gravetat. Havent de tenir en compte que si el tribunal penal considera que el fet no revesteix dimensió penal, la via civil sempre es manté oberta a disposició del justiciable.

També resulta ineficient l'intent de resoldre la col·lisió permanent entre dret a la informació i a la llibertat d'expressió i els tres drets que es pretenen protegir amb la Proposició de llei. Aquest és i serà sempre un conflicte permanent que només es pot resoldre cas per cas pels tribunals ordinaris o per la via extraordinària constitucional. Així s'explica que no tingui més remei que reconèixer la mateixa exposició de motius quan manifesta que en cas d'intromissió il·legítima "...seran els òrgans judicials els que hauran de determinar en cada cas...", perquè l'abast de les intromissions il·legítimes és casuísticament infinit i escapa a tot intent de previsió legal regulatòria.

Un conflicte que mai es pot resoldre tampoc amb els anomenats per la doctrina administrativa com "conceptes-vàlvula" del tot inaprehensibles com ho són les referències a conceptes com els valors socials, l'interès públic, la proporcionalitat, l'equivalència de la rectificació, etc., als quals al·ludeix amb freqüència la Proposició de llei.

Serà novament el cas per cas que el tribunal competent haurà de resoldre davant el conflicte o col·lisió de drets individuals amb d'altres de dimensió més general.

Per tot el qual, i atès que el Grup proponent de la llei no ha justificat concretament l'objectiu per ella perseguit, hem d'entendre que no hi ha necessitat social coneguda que aconselli la seva aprovació.

El nostre grup parlamentari considera que el rol de les lleis ha de ser sempre el de protegir la part més feble i en aquest cas, sembla més aviat que es vulgui el contrari amb les dramàtiques conseqüències d'una autocensura potencial dels mitjans de comunicació que afectaria greument el nostre sistema democràtic.

En aquest mateix sentit, entenem que la laxitud amb què es tracten els prestadors de serveis

d'intermediació que només excepcionalment se'ls declara responsables, a banda de ser injusta respecte dels altres mitjans de comunicació i d'haver esdevingut obsoleta respecte de les noves regulacions europees i occidentals en general, deixa completament indefenses les víctimes de les il·legítimes intromissions, amb l'agreujant de què l'espai d'expansió de la intromissió és d'abast planetari. El fet que sigui difícil de perseguir no ha de propiciar la impunitat de les actuacions d'aquests intermediaris de la comunicació, subratllem-ho, de la comunicació. Tot el qual justifica, a parer nostre, la inversió dels termes de la responsabilitat contemplada en la Proposició de llei, en el sentit de què allà on es diu que no són responsables proposem llevar la negació i per tant establir l'afirmació de responsabilitat d'aquests operadors.

Per tot l'exposat proposem mantes esmenes de modificació i de supressió als diferents articles continguts en la Proposició de llei.

Esmena 2 **De supressió**

Grup Mixt (1)

Es proposa suprimir tot el 7è paràgraf de l'exposició de motius, que comença amb els mots "La concepció més moderna del dret a la intimitat sorgeix..." i acaba amb els mots "... 15/2003 del 18 de desembre."

Motivació

El dret a la intimitat no sorgeix de la "acumulació de dades personals" i els mitjans tecnològics, sinó del reconeixement de la privacitat com a dret humà. Per descomptat que és cert que també l'acumulació d'informació en bases de dades comporta un risc per a la intimitat si es produeix una infracció dels deures de custòdia, però aquest és un problema del que s'ocupa específicament una altra llei, la de protecció de dades. No cal que l'exposició de motius al·ludeixi a això, especialment perquè tampoc adverteix el lògic, que és la inicial preferència aplicativa de la legislació específica sobre tutela de dades, ni tampoc es refereix a un altre problema: la possible concurrència d'una infracció de la llei de dades i d'una intromissió il·legítima en l'honor o la intimitat provocada per la utilització injusta de la dada.

Esmena 3 **De supressió**

Grup Mixt (2)

Es proposa suprimir tot el 14è paràgraf de l'Exposició de motius que comença amb els mots "Tampoc es dona la intromissió il·legítima..." i

acaba amb els mots "... d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat."

Motivació

Resulta preocupant el que es diu en aquest paràgraf sobre excepcions al dret a la intimitat.

S'esmenten dues fonts d'excepcions: la producció d'un conflicte d'interessos i l'excepció autoritzada per llei. Pel que fa al conflicte d'interessos no es pot dir en una exposició de motius que un interès "públic o privat" superior justifica la violació d'un dret fonamental, doncs un dret d'aquesta categoria només pot cedir davant situacions molt limitades, com és el supòsit bàsic de la investigació, sota control judicial, d'un delictes. En nom d'un "interès privat" no sembla ni tan sols imaginable, llevat que aquest interès estigui lligat a un altre dret fonamental d'una altra persona, que a més es pugui qualificar de superior, i, en tot cas, sense plantejar com a exercici directe del particular que es cregui titular de l'interès superior. Insinuar que una llei podria eventualment autoritzar (si el supòsit està previst), sembla donar a entendre que no necessàriament ha de ser així, quan el normal és que la llei fos la via obligatòria per regular excepcions al respecte als drets fonamentals. No es tracta de què "Tingui que perseguir un fi legítim i acomplir amb els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat", sinó que es planteja la possibilitat que un dret fonamental cedeixi, i això no pot deixar-se a un judici genèric de ponderació, sinó que requereix supòsits legals, per una llei de la mateixa categoria, taxats.

Esmena 4 **De supressió**

Grup Mixt (3)

Es proposa suprimir tot el 18è paràgraf de l'exposició de motius que comença amb els mots "Així quan es produeix una..." i acaba amb els mots "... intromissió en aquells drets."

Motivació

Aquest paràgraf presenta una perillosa barreja d'idees.

És evident que l'autor d'aquest passatge empra idees que s'han defensat sobre el problema del xoc entre el dret a difondre informació veraç i els drets a l'honor i a la intimitat, però desconeix l'ordre d'aquestes. Quan s'enfronten uns i altres drets no es pondera "la veracitat", ja que la veracitat de la informació és una *conditio sine qua non* per poder plantejar el conflicte. En segon lloc, sabem que la veracitat no és la veritat absoluta, sinó aquella veritat a la qual es pot arribar amb els mitjans a l'abast d'un informador

serios i diligent. Un cop configurada així la informació, s'enfronta a l'honor i a la intimitat, i en aquest cas, i només llavors, és quan entren en joc els elements de judici que han de decidir quin dret és preferent, per a això es tenen en compte la rellevància pública del personatge i la significació de la informació en funció del rol social que el personatge compleix.

Esmena 5 **De supressió**

Grup Mixt (4)

Es proposa suprimir tot el 19è paràgraf de l'exposició de motius que comença amb els mots "Els drets de rèplica i de rectificació amplien la..." i acaba amb els mots "... afectades per intromissions il·legítimes."

Motivació

Els drets de rèplica i rectificació: no són una "ampliació de la llibertat d'informació", sinó una condició essencial perquè aquesta es pugui exercir, el que exigeix, com a regla del joc, que l'afectat pugui respondre, és a dir, la igualtat d'armes. Això no amplia el dret, ja que si s'entengués d'aquesta manera resultaria que invocant el dret a respondre o replicar es podrien extralimitar els límits que imposa el respecte als drets d'altres. El dret de rèplica no és un "dret protector de la intimitat o l'honor", ja que, per la seva pròpia naturalesa, la rèplica opera quan l'afectat estima que *ja s'ha produït* una intromissió en el seu honor o intimitat. El dret de rèplica o rectificació és la contribució de l'afectat a la creació de la informació veraç, i l'expressió del seu propi dret a transmetre-la.

Capítol primer. Disposicions generals i intromissió il·legítima

Secció primera. Disposicions generals

Article 1. Objecte de la Llei

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es protegeixen enfront de tota intromissió il·legítima davant la jurisdicció civil d'acord amb allò previst a la present Llei qualificada.

En cas que la intromissió tingui caràcter delictiu, s'aplicaran els criteris d'aquesta Llei per a la determinació de la responsabilitat civil derivada del delictes.

En qualsevol cas, la quantia de les indemnitzacions a què donen lloc les accions civils exercitades en procediments que tinguin com a finalitat la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge ha de ser valorada d'acord amb aquesta Llei.

Esmena 6 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (2)

Es proposa modificar el redactat de l'article 1 de la Llei que quedaria redactat de la manera següent:

"Article 1. Objecte de la Llei

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es protegeixen enfront de tota intromissió il·legítima davant els tribunals ordinaris d'acord amb la present Llei qualificada i, en general, amb la normativa que li sigui d'aplicació.

En cas que la intromissió tingui caràcter delictiu, s'aplicaran els criteris d'aquesta Llei per a la determinació de la responsabilitat civil derivada del delictes.

En qualsevol cas, la quantia de les indemnitzacions a què donen lloc les accions civils exercitades en procediments que tinguin com a finalitat la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge ha de ser valorada d'acord amb la present Llei i, en general, amb la normativa que li sigui d'aplicació."

Motivació.

Perquè les accions davant la jurisdicció civil són exercitables més enllà i al marge d'aquesta norma, per la via de l'article 41.1 de la Constitució.

Esmena 7 **De supressió**

Grup Mixt (5)

Es proposa suprimir el segon paràgraf de l'article 1.

Motivació

Aquesta no és una llei "autònoma". Cal reafirmar la idea que la Llei és una conseqüència de la declaració constitucional, fet que suposa, al seu torn i sense necessitat de dir-ho, la submissió a la jurisprudència del Tribunal Constitucional en relació amb el contingut i límits d'aquests drets fonamentals.

Per respecte a la jerarquia normativa, la declaració del segon paràgraf, encara que sigui una qüestió formal, l'hauria de fer el Codi penal si realment es vol marcar el camí als Tribunals penals.

Esmena 8 **De modificació**

Grup Parlamentari Demòcrata (1)

Es proposa modificar l'article 1, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

"Article 1. Objecte de la Llei

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es protegeixen enfront de tota intromissió il·legítima davant la jurisdicció **competent**, d'acord amb allò previst a la present Llei qualificada.

En cas que la intromissió tingui caràcter delictiu, s'aplicaran els criteris d'aquesta Llei per a la determinació de la responsabilitat civil derivada del delictu.

En qualsevol cas, la quantia de les indemnitzacions a què donen lloc les accions civils exercitades en procediments que tinguin com a finalitat la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge ha de ser valorada d'acord amb aquesta Llei.”

Article 2. Nul·litat de la renúncia a la protecció

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són irrenunciables, inalienables i imprescriptibles.

La renúncia a la protecció enfront d'intromissions il·legítimes prevista en aquesta Llei serà nul·la, sens perjudici dels supòsits de consentiment o autorització d'acord amb l'article 4 i d'altres casos d'intromissió justificada de conformitat amb aquesta Llei.

Esmena 9

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (3)

Es proposa modificar el redactat de l'article 2 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 2. Nul·litat de la renúncia a la protecció

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són irrenunciables, inalienables i imprescindibles.

La renúncia a la protecció enfront d'intromissions il·legítimes prevista en aquesta Llei serà nul·la.”

Motivació.

Aquests drets són irrenunciables com explícita sense ambigüitats el propi punt 1 d'aquest article. Així, doncs, o bé no hi cap el consentiment i per tant aquesta part de l'articulat és sobrant, o bé, si hi ha autorització, no hi ha intromissió en el sentit de la definició que en fa l'article 4 de la norma.

Esmena 10

De supressió

Grup Mixt (6)

Es proposa suprimir l'article 2.

Motivació

Aquest article es còpia exacta de l'article 1.3 de la Llei espanyola 1-5-1982. És una declaració important però purament retòrica, perquè el que importa és regular les condicions de disponibilitat

i, d'altra banda, relativitzar l'abast de la declaració en funció de la valoració social dels fets. No cal esforçar-se gaire per trobar exemples d'aparent ofensa a la dignitat dels altres que estan coberts pel denominat *animus iocandi* o *animus retorquendi*. En l'àmbit del dret penal, com sigui que les normes únicament descriuen fets objectius, delictius o no, (calúnnia i difamació) la prova objectiva ha de centrar-se en un sol punt: si el fet és real o fals. En canvi, i quan es tracta d'una llei civil, com aquesta, quan es dona entrada als judicis de valor, expressions, adjectius qualificatius, comentaris descortesos, etc., cal advertir que la significació jurídica no pot derivar-se d'una anàlisi exclusivament objectiva, de la mateixa manera que, en sentit contrari, tampoc es pot admetre una “exceptio veritatis”.

Esmena 11

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (2)

Es proposa modificar l'article 2, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 2. Nul·litat de la renúncia a la protecció

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són irrenunciables, inalienables i imprescriptibles.

La renúncia a la protecció enfront d'intromissions il·legítimes prevista en aquesta Llei serà nul·la, sens perjudici dels supòsits de consentiment i d'autorització **recollits als articles 4.2.a) i 4.2.b), respectivament**, i d'altres casos d'intromissió justificada de conformitat amb aquesta Llei.”

Article 3. Definicions

Als efectes d'aquesta Llei, es defineixen els conceptes bàsics següents:

- Persona afectada. És la persona física o jurídica que ha sofert o ha de sofrir imminentment una intromissió il·legítima en el seu dret a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.
- Control editorial. És la disposició de mecanismes, regles o protocols que permetin revisar i/o seleccionar, ja sigui per procediments automatitzats o de qualsevol altra manera, les expressions o la informació, independentment de qui sigui el seu autor, destinades a ser publicades o difoses en qualsevol suport, o la publicació o difusió de les quals serà facilitada per qui realitza el control en qüestió.
- Operador de mitjà de comunicació. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal de la qual té per objecte publicar i comunicar al públic en general, de forma professional, expressions i/o informacions amb caràcter periòdic, ja sigui mitjançant televisió,

radiodifusió, premsa impresa, premsa digital o agències de notícies, independentment del suport utilitzat per a la publicació i comunicació de la informació.

d) Prestador de serveis d'intermediació. És aquell operador, l'activitat del qual es desenvolupa en un espai digital i que consisteix en facilitar als destinataris la prestació d'un altre servei, proporcionar visibilitat o donar accés a la informació, als continguts o a les activitats d'altres operadors.

A tals efectes, s'entén que l'activitat es porta a terme en un espai digital quan la provisió d'informació o de continguts, la prestació de serveis o el subministrament de béns es desenvolupen, totalment o parcial, en suport digital i per mitjans de comunicació electrònica, de tal manera que el destinatari sol·licita, busca o accedeix a la informació, els continguts, els serveis o els béns en el dit espai digital.

No es consideren activitats desenvolupades en un espai digital:

i) Els serveis prestats mitjançant telefonia vocal, fax o tèlex. No obstant això, l'ús de dispositius telefònics mòbils per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals dispositius en el marc de la prestació d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.

ii) Els serveis de radiodifusió televisiva. No obstant això, l'ús d'aparells receptors de televisió per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals aparells en el marc de la prestació d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.

iii) Els serveis de radiodifusió sonora.

iv) El teletext televisiu i els serveis equivalents.

e) Proveïdor de continguts. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal o accessòria de la qual consisteix en publicar, de forma professional o no, informació, expressions o continguts, propis o de tercers però subjectes a previ control editorial, en un espai digital, tal i com es defineix a la lletra anterior.

f) Destinatari d'una activitat desenvolupada en un espai digital. És la persona física o jurídica que accedeix a l'espai digital d'un operador per accedir a, adquirir, contractar o utilitzar informació, continguts, serveis o béns, independentment que sigui o no per finalitats empresarials o professionals. En algunes ocasions el destinatari pot ser un altre operador.

Esmena 12

De modificació

Grup Mixt (7)

Es proposa modificar l'apartat a) de l'article amb la supressió dels mots "... o jurídica...)

Motivació

La Proposició de Llei pren aquí una decisió d'enorme abast: estendre a les persones jurídiques els drets fonamentals que la Constitució reconeix a les persones físiques. Aquesta extensió és, en si mateixa, contrària a la naturalesa dels drets fonamentals. Només cal pensar en les dificultats que suposa la construcció de la responsabilitat penal de les persones jurídiques per comprendre el difícil que és conferir a aquesta classe d'ens la condició de "persones", dotades, per tant (en bona lògica) de dret a la vida, la integritat física, la llibertat, i, l'honor i la intimitat. Les persones jurídiques poden tenir drets que, en canvi, no es reconeixen als ciutadans, com ara, la fama o prestigi en el mercat, que es pot ofendre divulgant falsedats sobre els seus productes, la qual cosa anirà al camp de la competència deslleial, i també tenen secrets d'empresa (aquesta és la seva "intimitat") l'apoderament dels quals té també tipus penals específics. Però reconèixer directament drets fonamentals de les persones jurídiques és excessiu.

Per si fos poc, la manca de distinció inclou tant a persones jurídiques de dret privat com a les de dret públic, la qual cosa complica més la interpretació i condueix a hipòtesis més absurdes. És veritat que a Espanya (en un cas concret) es va fer aquesta extensió, però aquest va ser un error que va cometre el Tribunal Constitucional en reconèixer que un Banc, en les oficines del qual va entrar algú per apoderar-se de dades de clients, tenia dret a la "intimitat" i per tant era incorrecte denegar l'aplicabilitat del delictes de violació de domicili, la qual cosa (estendre el dret a la intimitat) era innecessària per aplicar el corresponent tipus de delictes. Després el legislador penal es va sentir "obligat" i va ampliar els delictes contra la intimitat a les persones jurídiques. Però la Llei Orgànica 1/1982, sobre protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge no inclou les persones jurídiques.

Esmena 13

De supressió

Grup Mixt (8)

Es proposa suprimir l'apartat b) que fa referència al Control editorial.

Motivació

L'article 3 conté definicions. Això, en si mateix, en qualsevol llei, no és ni bo ni dolent perquè facilita i obliga la interpretació. El problema és que aquestes definicions anticipen el que serà el contingut de la llei. Són doncs definicions "premonitòries", i com a tals mereixen una crítica que arriba no només a la definició concreta, sinó a les disposicions de la llei que es corresponen amb ella. Per aquest motiu, proposem eliminar aquí la definició del "control editorial" no pas només per censurar tècnicament la definició, sinó per anticipar ja la crítica a la pròpia inclusió del control editorial com a criteri d'imputació de responsabilitat.

Esmena 14 **De supressió**

Grup Mixt (9)

Es proposa suprimir l'apartat c), Operador de mitjà de comunicació de l'article 3

Motivació

El concepte d' "operador de mitjà de comunicació" és un de tants neologismes emprats en el dret. Concretament és, per exemple, a la legislació espanyola sobre mitjans audiovisuals, però també es pot trobar en la relativa a la publicitat. En realitat vol dir simplement l'"empresa", i tant és que es tracti d'un empresari individual com d'un empresari societari. Si és així, i per evitar confusions, no hi ha raó per prescindir del concepte "empresa". A més hem de dir que no es coneixen empreses que tinguin per objecte "publicar expressions", les expressions, en el seu cas, seran utilitzades en la construcció de la informació.

Esmena 15 **De supressió**

Grup Mixt (10)

Es proposa suprimir l'apartat d) (Prestador de serveis d'intermediació) de l'article 3.

Motivació

No té sentit que una llei dedicada a una matèria concreta exposi el règim de la prestació de serveis en la societat de la informació, descriu les categories de subjectes i de funcions, les excepcions a la responsabilitat, etc. I tot això com si aquest fos un problema significatiu exclusivament per a la tutela de l'honor, la dignitat i la intimitat, quan és evident que l'abast del tema és molt més gran. És patent que tota aquesta part de la llei, relativa a la responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació sobra, ja que el tema de la responsabilitat de prestadors, allotjadors, intermediaris, ha d'estar regulat conjuntament en una llei única i específica,

perquè una altra via portaria a l'absurd d'haver de repetir aquestes normes en altres moltes lleis, començant pel Codi penal. Als tribunals andorrans l'únic que els ha d'interessar és la fixació de les condicions sota les quals són competents per conèixer de litigis d'aquesta classe. L'argumentació que hauria d'acompanyar a una demanda de protecció de l'honor presentada contra una persona física o jurídica, per la seva condició de prestador de servei, podrà recolzar-se en una llei concreta i diferent, que al seu torn, necessàriament, haurà de ser conforme amb les línies dominants en el dret internacional.

Esmena 16 **De modificació**

Grup Parlamentari Demòcrata (4)

Es proposa modificar l'article 3, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

"Article 3. Definicions

Als efectes d'aquesta Llei, es defineixen els conceptes bàsics següents:

a) Persona afectada. És la persona física o jurídica que ha sofert una intromissió il·legítima en el seu dret a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.

b) Control editorial. És la disposició de mecanismes, regles o protocols que permeten revisar o seleccionar, ja sigui per procediments automatitzats o de qualsevol altra manera, les expressions o la informació, independentment de qui sigui el seu autor, destinades a ser publicades o difoses en qualsevol suport, o la publicació o difusió de les quals serà facilitada per qui realitza el control en qüestió.

c) Operador de mitjà de comunicació. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal de la qual té per objecte publicar i comunicar al públic en general, de forma professional, expressions o informacions amb caràcter periòdic, ja sigui mitjançant televisió, radiodifusió, premsa impresa, premsa digital o agències de notícies, independentment del suport utilitzat per a la publicació i comunicació de la informació.

d) Prestador de serveis d'intermediació. És aquell operador, l'activitat del qual es desenvolupa en un espai digital i que consisteix en facilitar als destinataris la prestació d'un altre servei, proporcionar visibilitat o donar accés a la informació, als continguts o a les activitats d'altres operadors.

A tals efectes, s'entén que l'activitat es porta a terme en un espai digital quan la provisió d'informació o de continguts, la prestació de serveis o el subministrament de béns es desenvolupen, totalment o parcial, en suport

digital i per mitjans de comunicació electrònica, de tal manera que el destinatari sol·licita, busca o accedeix a la informació, els continguts, els serveis o els béns en el dit espai digital.

No es consideren activitats desenvolupades en un espai digital:

- i) Els serveis prestats mitjançant telefonia vocal, fax o tèlex. No obstant això, l'ús de dispositius telefònics mòbils per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals dispositius en el marc de la prestació d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.
- ii) Els serveis de radiodifusió televisiva. No obstant això, l'ús d'aparells receptors de televisió per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals aparells en el marc de la prestació d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.
- iii) Els serveis de radiodifusió sonora.
- iv) El teletext televisiu i els serveis equivalents.
- e) Proveïdor de continguts. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal o accessòria de la qual consisteix en publicar, de forma professional o no, informació, expressions o continguts, propis o de tercers però subjectes a previ control editorial, en un espai digital, tal i com es defineix a la lletra anterior.
- f) Destinatari d'una activitat desenvolupada en un espai digital. És la persona física o jurídica que accedeix a l'espai digital d'un operador per accedir a, adquirir, contractar o utilitzar informació, continguts, serveis o béns, independentment que sigui o no per finalitats empresarials o professionals. En algunes ocasions el destinatari pot ser un altre operador.”

Secció segona. *Intromissió il·legítima*

Article 4. *Definició d'intromissió il·legítima*

1. Constitueix una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge qualsevol acte que lesioni el contingut d'aquests drets i que no estigui justificat per algun dels motius que s'indiquen en l'apartat 2 d'aquest article.

2. La intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge d'una persona és il·legítima quan no està justificada com a mínim en algun dels supòsits següents:

- a) el consentiment d'aquesta persona.

- b) una llei, sempre que persegueixi un fi legítim i compleixi els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat.

- c) un interès públic o privat que no es manifesti abusi o arbitrari i que justifiqui la limitació al dret a la intimitat, a l'honor o la pròpia imatge, i, en particular, si es deriva de les llibertats d'expressió i d'informació en els termes que s'estableixen als articles 6, 7 i 8 d'aquesta Llei.

3. La legitimitat o il·legitimitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge queda delimitada pels usos socials i pels propis actes de cada persona en relació a la reserva que s'atorga a ella mateixa i a la seva família.

Esmena 17

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (4)

Es proposa modificar el redactat de l'article 4 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 4. *Definició d'intromissió il·legítima*

Constitueix una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge qualsevol acte que lesioni el contingut d'aquests drets.

La legitimitat o il·legitimitat de la intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge queda delimitada pels usos socials i pels propis actes de cada persona en la relació a la reserva que s'atorga a ella mateixa i a la seva família.”

Motivació.

Aquests drets són irrenunciables com explicita sense ambigüitats el propi punt 1 d'aquest article. Així, doncs, o bé no hi cap el consentiment i per tant aquesta part de l'articulat és sobrants, o bé, si hi ha autorització, no hi ha intromissió en el sentit de la definició que en fa l'article 4 de la norma.

Esmena 18

De modificació

Grup Mixt (11)

Es proposa modificar l'apartat 2 de l'article 4 substituint el text de la proposició pel redactat següent:

“2. No hi ha intromissió en els supòsits d'actuacions autoritzades per llei, sotmeses a control judicial i sempre que siguin necessàries i es duguin a terme amb proporcionalitat al fi perseguit.”

Motivació

El redactat que proposem substituir planteja nombrosos problemes.

El consentiment exclou la intromissió il·legítima. Per tant, en aquesta matèria és fonamental la regulació del consentiment, ja que el dret a la pròpia imatge impedeix no només l'obtenció, sinó també la publicació o reproducció per un tercer d'una imatge que contingui els trets físics que permetin reconèixer la identitat d'una persona, i aquest dret s'estén fins i tot als supòsits en què es capti la fotografia en un lloc públic, sense consentiment de la persona fotografiada. Sent aquest el plantejament de sortida és evident que la regulació del consentiment és una qüestió de primera importància. El dret a la imatge pot entrar en col·lisió amb altres drets (clarament amb el dret o llibertat d'informació i la llibertat d'expressió). El dret a la imatge s'ha d'exercir també d'acord amb les exigències de la bona fe, i no té sentit acceptar un ús "prepotent" d'aquest dret, ja que això ho col·locaria en una jerarquia normativa que no troba base constitucional.

La conclusió és que s'hauria de considerar lícita la captació de la imatge aliena que no suposi cap perjudici per al seu titular, ni econòmic ni moral. Si no s'accepta això, s'arribaria a conclusions impracticables.

Es diu que no hi haurà intromissió quan "una llei" ho autoritzi, sempre que aquesta persegueixi un fi legítim i compleixi els Requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat. És lògic preveure la possible intromissió en l'esfera de la intimitat (respecte de l'honor aquesta hipòtesi és difícil d'imaginar) a l'empar d'una llei. Per exemple: registres, intervencions de correspondència o de comunicacions, practicats en ocasió de la investigació d'un delictes, per tant amb base legal i control judicial. Aquests són els elements essencials, mentre que l'al·lusió a la finalitat legítima i als requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat sembla referible a actes concrets de funcionaris (per exemple, un registre corporal), en què han de concórrer tant la base legal i el control judicial –previ o ulterior– com condicions per a l'execució concreta.

Esmena 19

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (4)

Es proposa modificar l'article 4, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 4. Definició d'intromissió il·legítima

1. Constitueix una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge qualsevol acte que lesioni el contingut d'aquests drets i que no estigui justificat per algun dels motius que s'indiquen en l'apartat 2 d'aquest article.

2. La intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge d'una persona és il·legítima quan no està justificada com a mínim en algun dels supòsits següents:

a) el consentiment d'aquesta persona.

b) l'autorització conferida per una llei, sempre que persegueixi un fi legítim i compleixi els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat.

c) un interès públic o privat que no es manifesti abusi o arbitrari i que justifiqui la limitació al dret a la intimitat, a l'honor o la pròpia imatge, i, en particular, si es deriva de les llibertats d'expressió i d'informació en els termes que s'estableixen als articles 6, 7 i 8 d'aquesta llei.

3. La legitimitat o il·legitimitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge queda delimitada pels usos socials i pels propis actes de cada persona en relació a la reserva que s'atorga a ella mateixa i a la seva família.”

Article 5. Consentiment

1. El consentiment per a la intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge ha de ser exprés, pot emetre's en qualsevol suport sempre que pugui acreditar-se la identitat de l'emissor de forma suficient, i no es pot atorgar de forma genèrica.

2. En el cas d'una persona menor d'edat, només es pot prestar el consentiment per a la intromissió en la intimitat o en la pròpia imatge, i s'ha de prestar per ella mateixa si té més de 16 anys i, si no els té, l'han de prestar els seus representants legals. En tot cas, serà nul el consentiment per a la intromissió en el dret a la intimitat o la pròpia imatge del menor si la utilització del seu nom o imatge produeixen un perjudici de la seva reputació, o si és contrària als seus interessos. El consentiment per a la intromissió en el dret a l'honor de la persona menor d'edat serà nul en tots els casos.

3. El consentiment per a la intromissió pot ser revocat davant de la mateixa persona a la qual es va donar, però la revocació només té efectes a futur.

4. La revocació del consentiment en la intromissió comporta la indemnització de danys i perjudicis, en cas que aquests es produeixin.

Esmena 20

De supressió

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (5)

Es proposa suprimir l'article 5.

Motivació.

La mateixa que pels precedents articles 2 i 4 de la norma que es proposa.

Esmena 21 De modificació

Grup Mixt (12)

Es proposa modificar l'apartat 1 de l'article 5 suprimint els mots "... ha de ser exprés...".

Motivació

L'exigència que el consentiment per a la intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge sigui exprés planteja problemes. En primer lloc cal senyalar que els supòsits de la lletra c) de l'article 4 s'apropen a situacions de consentiment "tàcit", encara que la seva primordial funció versaria només sobre la legitimitat de fotografiar (que no comprèn ni la individualització de la captació ni la difusió de la imatge). Però si s'observa el que diu el núm. 3 de l'article 4 es pot acceptar que en el fons està acollint supòsits de consentiment tàcit.

Així les coses, la contundent declaració que encapçala l'article 5 pot resultar excessiva, perquè és un fet que el consentiment tàcit s'ha d'acollir d'una o altra manera. La qüestió és decidir si pot estar inclòs en la llei, ja que la reducció al consentiment exprés pot resultar excessiva. Sorgeix aquí una contradicció davant la possibilitat d'entendre el núm. 3 d'aquell article 4 com una acollida indirecta del consentiment tàcit. La norma diu que la legitimitat de la intromissió queda limitada "pels usos socials i pels propis actes de cada persona en relació a la reserva que s'atorga a ella mateixa i a la seva família".

Es tractaria, doncs de decidir si és o no necessari esmentar el consentiment tàcit o si s'ha de considerar que la regla és l'exigència de consentiment exprés, que seria l'opció més restrictiva. Cal recordar que incloure al consentiment tàcit no altera ni rebaixa el grau de protecció, car qui cregui que no hi ha cap mena de consentiment tàcit manté oberta la via de la acció civil tenint com a "tema probandi", justament, la manca de consentiment.

En canvi, la imatge de la Llei, davant de la possible col·lisió de drets, resultaria molt més equilibrada incloent el consentiment tàcit i no exigint el consentiment exprés.

Com a qüestió merament formal es pot també assenyalar que no és adequat parlar de consentiment per a la intromissió: consentint no hi ha intromissió.

Esmena 22 De modificació

Grup Mixt (13)

Es proposa modificar l'apartat 2 de l'article 5 suprimint els mots "... de la seva reputació..."

Motivació

En el cas dels menors la utilització del concepte de "reputació" no sembla adequada, car la reputació, per la seva pròpia naturalesa, s'adquireix amb el pas del temps i la participació en la vida social, pressupostos que difícilment concorren en un menor d'edat.

Esmena 23 De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (5)

Es proposa modificar l'article 5, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

"Article 5. Consentiment

1. El consentiment per a la intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge **pot ser exprés, podent-se emetre per escrit o verbalment** en qualsevol suport, sempre que pugui acreditar-se la identitat de l'emissor de forma suficient, **i fins i tot es pot manifestar per signes inequívocs o de forma tàcita. En qualsevol cas, el consentiment** no es pot atorgar de forma genèrica.

2. En els supòsits previstos a l'article 8, no serà necessari el consentiment.

3. En el cas d'una persona menor d'edat, només es pot prestar el consentiment per a la intromissió en la intimitat o en la pròpia imatge, i s'ha de prestar per ella mateixa si té més de 16 anys i, si no els té, l'han de prestar els seus representants legals. En tot cas, serà nul el consentiment per a la intromissió en el dret a la intimitat o la pròpia imatge del menor si la utilització del seu nom o imatge produeixen un perjudici de la seva reputació, o si és contrària als seus interessos. **Quan un operador de mitjans de comunicació o un proveïdor de continguts hagin actuat diligentment en la sol·licitud del consentiment pel que fa a una persona menor d'edat, ni aquests ni tercers autoritzats per aquests ni prestadors de serveis d'intermediació seran responsables en el cas que, amb posterioritat, es declari nul el consentiment.** El consentiment per a la intromissió en el dret a l'honor de la persona menor d'edat serà nul en tots els casos.

4. El consentiment per a la intromissió pot ser revocat davant de la mateixa persona a la qual es va donar, però la revocació només té efectes a futur.

5. La revocació del consentiment en la intromissió comporta la indemnització de danys i perjudicis, en cas que aquests es produeixin."

Article 6. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'expressió

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'expressió, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La intromissió en l'exercici de la llibertat d'expressió es considera il·legítima si no troba justificació en el marc d'una societat democràtica i, per aquest motiu, és abusiva o arbitrària.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.

Esmena 24 De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (6)

Es proposa modificar el títol de l'article 6 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 6. Informacions justificades en el marc de la llibertat d'expressió

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'expressió, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La intromissió en l'exercici de la llibertat d'expressió es considera il·legítima si no troba justificació en el marc d'una societat democràtica i, per aquest motiu, és abusiva o arbitrària.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.”

Motivació.

La mateixa que pels precedents articles 2 i 4 de la norma que es proposa.

Esmena 25 De modificació

Grup Mixt (14)

Es proposa modificar l'apartat 1 de l'article 6 addicionant el mot “motivadament” amb la qual cosa el text quedaria així:

“1- L'òrgan judicial ha de ponderar **motivadament** els interessos en...”

(La negreta és únicament per a facilitar la visualització de l'esmena)

Motivació

Assegurar la motivació de la resolució d'acord amb l'article 86.2 de la Constitució.

Esmena 26 De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (6)

Es proposa modificar l'article 6, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 6. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'expressió

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'expressió, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La intromissió en l'exercici de la llibertat d'expressió es considera legítima si troba justificació en el marc d'una societat democràtica i de dret.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.”

Article 7. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'informació

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'informació, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. La ponderació s'ha de realitzar atenent a si concorren tots els següents requisits:

a) la veracitat de la informació. Als efectes de valorar la veracitat de la informació, es tindrà en compte la diligència desplegada per l'autor o responsable en la investigació dels fets publicats i la publicació de la informació.

b) l'interès públic de la informació.

c) la proporcionalitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

En cas que no concorri algun d'aquests requisits, la intromissió és il·legítima.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.

Esmena 27 De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (7)

Es proposa modificar el títol de l'article 7 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 7. Informacions justificades en el marc de la llibertat d'informació.

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'informació, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. La ponderació s'ha de realitzar atenent a si concorren tots els següents requisits:

- a) la veracitat de la informació. Als efectes de valorar la veracitat de la informació, es tindrà en compte la diligència desplegada per l'autor o responsable en la investigació dels fets publicats i la publicació de la informació.
- b) l'interès públic de la informació.
- c) la proporcionalitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

En cas que no concorri algun d'aquests requisits, la intromissió és il·legítima.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en el cas que l'afectat sigui menor d'edat.”

Motivació.

La mateixa que pels precedents articles 2 i 4 de la norma que es proposa.

Esmena 28

De modificació

Grup Mixt (15)

Es proposa modificar l'apartat 1 de l'article 7 addicionant el mot “motivadament” amb la qual cosa el text quedaria així:

“1- L'òrgan judicial ha de ponderar **motivadament** els interessos en...”

(La negreta és únicament per a facilitar la visualització de l'esmena)

Motivació

És cert que l'art. 86.2 de la Constitució precisa que les sentències seran motivades. No obstant, considerem que és útil el recordatori exprés en aquest cas d'aquesta exigència. Estem davant d'un dret on, a causa dels seus matisos, la configuració jurisprudencial serà fonamental. Per entendre'ns, no és el mateix –per exemple– la interpretació de la normativa de servituds civils que la relativa a l'honor, la intimitat i la pròpia imatge dins de l'actual –i complex– marc comunicatiu. Per aquesta raó, la decisió del Tribunal haurà de mostrar clarament els seus fonaments. De fet, un dels conceptes més determinants en aquest terreny –la *privacy*, d'origen anglosaxó– ha estat principalment construït pels tribunals (especialment, nord-americans). Estem davant d'un dels casos on és

evident que els professionals de la informació hauran de tenir en compte la legislació i –també– els criteris motivats que aniran concretant els tribunals andorrans.

Esmena 29

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (7)

Es proposa modificar l'article 7, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 7. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'informació

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'informació, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. La ponderació s'ha de realitzar atenent a si concorren tots els següents requisits:

- a) la veracitat de la informació. Als efectes de valorar la veracitat de la informació, es tindrà en compte la diligència desplegada per l'autor o responsable en la investigació dels fets publicats i la publicació de la informació, **sense perjudici d'allò que preveu l'article X amb relació al secret professional.**
- b) l'interès públic de la informació.
- c) la proporcionalitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.”

Esmena 30

D'addició

Grup Parlamentari Demòcrata (8)

Es proposa addicionar un nou article, a continuació de l'article 7, amb el redactat se següent:

“Article X. Secret professional

1. El secret professional és un dret i alhora un deure dels professionals de la informació, que garanteix la confidencialitat de les seves fonts. D'aquesta manera, el professional de la informació garanteix el dret de les seves fonts a romandre en l'anonimat si així ho sol·liciten.

2. No obstant allò previst a l'apartat anterior, el professional de la informació pot cedir excepcionalment en el seu deure si constata que la font ha falsejat conscientment la informació o quan el fet de revelar la font sigui l'única manera d'evitar un dany greu a les persones.

3. En el cas que un contingut informatiu acabi essent objecte d'una acció judicial, el fet que el professional de la informació decideixi no revelar la seva font no implica que assumeixi automàticament la responsabilitat per aquell contingut, sinó que és l'òrgan judicial qui haurà de valorar les circumstàncies que concorren.”

Nota: En cas de prosperar l'esmena, caldrà renumerar els articles subsegüents i revisar les remissions internes.

Article 8. Intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge

Es consideren intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge, sens perjudici d'allò previst a l'article 5:

- a) la captació i publicació d'imatges de persones amb càrrecs públics, que exerceixin funcions públiques o tinguin rellevància o notorietat públiques, en actes i en espais públics.
- b) la captació i publicació d'imatges de persones en espais públics, de manera accessòria a una informació gràfica d'interès públic.

En cas que no concorrin aquests requisits, i sense perjudici d'allò previst a l'article 5, la intromissió és il·legítima.

Esmena 31 De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (8)

Es proposa modificar el títol de l'article 8 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 8. Informacions legítimes en el dret a la pròpia imatge

Es consideren intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge, sens perjudici d'allò previst a l'article 5:

- a) la captació i publicació d'imatges de persones amb càrrecs públics, que exerceixin funcions públiques o tinguin rellevància o notorietat públiques, en actes i en espais públics.
- b) la captació i publicació d'imatges de persones en espais públics, de manera accessòria a una informació gràfica d'interès públic.

En cas que no concorrin aquests requisits, i sense perjudici d'allò previst a l'article 5, la intromissió és il·legítima.”

Motivació.

La mateixa que pels precedents articles 2 i 4 de la norma que es proposa.

Esmena 32 D'addició

Grup Mixt (16)

Es proposa afegir un apartat c) a l'article 8 amb el redactat següent:

“c) la captació i publicació d'imatges d'un succés o esdeveniment públic quan la imatge d'una persona determinada aparegui com a part imprescindible de la informació.”

Motivació

Preservar els drets dels informadors.

Esmena 33 De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (9)

Es proposa modificar l'article 8, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 8. Intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge

Es consideren intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge:

- a) la captació i publicació d'imatges de persones amb càrrecs públics, que exerceixin funcions públiques o tinguin rellevància o notorietat públiques, en actes públics, en espais públics o **quan les imatges siguin accessòries a una informació d'interès públic.**
- b) la captació i publicació d'imatges de persones en espais públics, de manera accessòria a una informació gràfica d'interès públic.

En cas que no concorrin aquests requisits, la intromissió és il·legítima.”

Capítol segon. Drets de rèplica i de rectificació, i accions judicials

Secció primera. Legitimació per a l'exercici d'accions

Article 9. Legitimació per a l'exercici d'accions

1. Té legitimació per a l'exercici de les accions objecte d'aquest capítol tota persona afectada per una intromissió il·legítima, o el seu representant legal.

Es considera persona afectada per la intromissió il·legítima:

- a) la persona directament lesionada per la intromissió il·legítima;
- b) els familiars fins a tercer grau, el cònjuge o membre de la unió estable de parella, i els hereus del difunt al què es refereix la intromissió il·legítima, quan la intromissió il·legítima es produeix amb posterioritat a la defunció de la persona directament lesionada per la intromissió en qüestió.

2. Si el causant hagués designat en el seu testament a tal efecte una persona o persones, físiques o jurídiques, diferents de les previstes a l'apartat b) anterior, seran les persones designades les legitimades per a l'exercici de les accions contra una intromissió il·legítima.

Article 10. Exercici i subrogació de l'acció per defunció

L'exercici i la subrogació de les accions de protecció civil de la intimitat, l'honor o la pròpia imatge, en cas de defunció de l'afectat per la intromissió il·legítima, quan aquesta es produeix abans de la seva defunció, correspon als seus hereus o persona designada testamentàriament.

Article 11. Pluralitat de persones legitimades

1. En cas de pluralitat de persones legitimades per exercir les accions en cas d'intromissió il·legítima o continuar amb les ja entaulades per la persona afectada, tant de conformitat amb l'article 9 com en el cas previst a l'article 10, qualsevol d'elles podrà exercir o continuar amb les accions.

2. La mateixa regla s'aplicarà en cas de designació en el testament de diverses persones físiques o jurídiques, llevat disposició contrària del difunt.

Secció segona. Drets de rèplica i de rectificació

Esmena 34

De supressió

Grup Mixt (17)

Es proposa suprimir tota la secció segona és a dir els articles 12, 13, 14, 15, 16, 17 i 18. Aquesta supressió comportaria també suprimir part del títol del capítol segon eliminant la referència als drets de rèplica i de rectificació.

Motivació

Entenem que aquesta regulació hauria de formar part d'una llei qualificada diferent, que desenvolupés l'art. 12 de la Constitució, segons el qual:

“Es reconeixen les llibertats d'expressió, de comunicació i d'informació. La llei regularà el dret de rèplica, el dret de rectificació i el secret professional. Queda prohibida la censura prèvia o qualsevol altre mitjà de control ideològic per part dels poders públics.”

De fet, la postura que manté el nostre grup parlamentari consisteix en l'elaboració i aprovació de dues lleis qualificades diferenciades: una, relativa a les llibertats de comunicació i d'informació i una altra relativa a la protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge. La primera desenvoluparia l'article 12 de

la Constitució i la segona l'article 14 de la mateixa Norma Suprema.

Els drets de rèplica i rectificació no són entre ells tan diferents i distingibles com pretén la Proposició de Llei. El dret de rectificació, o més exactament d'aclariment o contestació, és tan antic com la llibertat d'expressió i és que tota persona que es senti perjudicada per una informació, notícia o comentari pot exigir la pertinent rectificació en el mateix mitjà de comunicació que va difondre la informació que lesionava els seus interessos. Aquest dret que té tota persona no suposa una limitació a la llibertat d'informació, sinó tot el contrari, perquè informació i veritat o veracitat són termes correlatius, i una informació que no sigui veritable no només constitueix una mancança d'informació, sinó una cosa pitjor, és una corrupció de la informació i, eventualment un delictes o una intromissió. Per això la majoria de les legislacions europees ho tenen inclòs en el seu dret positiu. El Consell d'Europa va dictar, a través del seu Comitè de Ministres, una resolució el 1974 recomanant la seva inclusió en les legislacions nacionals, i la Convenció Americana de Drets Humans, de 22 de novembre de 1969, ho estableix en el seu article 14. També existeix un Dret Internacional Rectificació, acordat per l'Assemblea General de les Nacions Unides en la seva resolució 630, que va entrar en vigor el 24 d'agost 1962. Es reconeix, doncs, internacionalment que al costat del dret de llibertat d'expressió i d'informació n'hi ha un altre, paral·lel, consistent en què tota persona afectada per una informació pugui aclarir o contestar aquesta informació.

El tema del dret de rectificació és, doncs, molt important, però, precisament per això, no ha d'estar en aquesta Llei. La rectificació d'una informació pot no tenir relació amb la intimitat, com la informació empresarial o la informació sobre qualsevol classe de fet que interressi a una persona. Incloure aquí el dret a la rectificació posa en el mateix pla la inexactitud i la intromissió en el dret a l'honor i la intimitat. El dret de rectificació és aquell pel qual una persona té el dret a rectificar la informació difosa, per qualsevol mitjà de comunicació social, de fets que li al·ludeixin que consideri inexactes i la divulgació dels quals pugui causar-li perjudici.

La regulació també ha d'incloure la referència a la possibilitat de rectificar en tot o en part, encara que això pot comportar problemes de coherència interna de la informació. El que és segur és que el mitjà de comunicació que consideri que la part no rectificada de la seva informació justifica la

mateixa, difícilment pot ser obligat a una rectificació parcial. Serà llavors l'òrgan judicial el que haurà de decidir si és possible atendre parcialment la petició de protecció.

Un problema diferent, però que es planteja en els nostres temps, és el de l'abundància de mitjans o formes de comunicació que estan presents a la xarxa de forma quotidiana. Tal és el cas dels "blogs" que molts personatges mantenen oberts i en el qual insereixen els comentaris o idees. Aquí no es tracta ja del problema dels atacs a l'honor o a la intimitat comesos en el ciberespai, amb problemes de determinació del lloc i de la competència per jutjar. Es tracta de decidir si aquesta classe de mitjans de comunicació general també han de quedar subjectes al deure de rectificació. La nostra opinió és que n'han de quedar exclosos, ja que no són realment "mitjans", sinó òrgans de comunicació personal. Però la Llei hauria de dir-ho expressament per evitar dubtes.

Finalment cal dir que la pitjor conseqüència que té la inclusió del règim de la rèplica i la rectificació en aquesta Llei és que només seran possibles quan la informació que hagi de ser objecte de rèplica o rectificació afecti el dret a l'honor, la dignitat o la intimitat, però no en altres casos.

Article 12. Definició dels drets de rèplica i de rectificació

1. Els drets de rèplica i de rectificació es donen en cas d'informacions o expressions publicades per un operador de mitjans de comunicació o qualsevol altre proveïdor de continguts quan l'afectat les considera inexactes o constitutives d'una intromissió il·legítima.

2. El dret de rèplica consisteix en la possibilitat que la persona afectada respongui amb la seva pròpia exposició de fets, de forma equivalent i proporcional a aquella amb què se l'ha al·ludit, i gratuïtament en el mateix suport i condicions equivalents a aquelles en les quals s'hagués produït l'al·lusió. La rèplica serà publicada per l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que havia publicat la informació o expressió respecte de la qual s'exerceix el dret de rèplica.

3. El dret de rectificació consisteix en la possibilitat que la persona afectada s'adrexi a l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió la rectificació de la qual s'exigeix, perquè publiqui una rectificació de forma equivalent i proporcional a aquella amb què se l'ha al·ludit, i gratuïtament, en el

mateix suport i en condicions equivalents a aquelles en les quals s'hagi produït l'al·lusió.

4. Es considera refús tàcit si en un termini de quaranta-vuit hores des que s'ha demanat la rèplica o la rectificació no s'ha publicat aquesta en les condicions establertes als articles 12.2 i 12.3, sens perjudici de la responsabilitat de l'operador del mitjà de comunicació o proveïdor de continguts en la diligent retirada o impediment a l'accés a l'expressió o informació que constitueix una intromissió il·legítima, segons l'establert als articles 27 i 28 d'aquesta Llei.

En el cas de publicacions periòdiques que no permetin complir amb aquest termini, es considera el refús tàcit de la rectificació o de la rèplica si aquesta no s'ha publicat a la següent edició des que s'ha rebut la demanda.

5. En el cas d'operadors de mitjans de comunicació i proveïdors de continguts que gaudeixin d'una regulació específica, s'aplicaran els terminis establerts en la legislació que els és pròpia.

Article 13. Exercici extrajudicial i incompatibilitat entre els drets de rèplica i de rectificació

1. Sens perjudici de les accions judicials previstes a l'article 18 i de les mesures cautelars previstes a l'article 20, els drets de rèplica i de rectificació s'exerceixen fora de judici en els termes en què es disposen en aquesta secció.

2. La persona afectada ha d'optar entre el dret de rèplica o el de rectificació, sense que sigui possible exercir-los ambdós. En cas que exerceixi ambdós drets, es considera només aquell que s'hagi exercit en primer lloc; i en cas que l'exercici d'ambdós sigui coetani, es considera només exercit el dret de rèplica.

3. L'exercici dels drets de rèplica i de rectificació és independent de les accions judicials que la persona afectada pot iniciar o de les mesures cautelars establertes a l'article 20.1.

Article 14. Forma i termini per a l'exercici del dret de rèplica

El dret de rèplica s'exerceix per escrit, en qualsevol suport, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió que es vol replicar, en el termini màxim d'un mes a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

Esmena 35

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (10)

Es proposa modificar l'article 14, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 14. Forma i termini per a l'exercici del dret de rèplica

1. El dret de rèplica s'exerceix per escrit, en qualsevol suport **sempre que es pugui acreditar la identitat de la persona que exerceix el dret de rèplica**, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió que es vol replicar, en el termini màxim de **set dies** a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

2. L'operador de mitjans de comunicació o el proveïdor de continguts publica la rèplica en el termini de quaranta-vuit hores des que ha rebut la sol·licitud o, en el cas de publicacions periòdiques que no permetin complir amb aquest termini, a la següent edició. En cas d'incompliment d'aquests terminis, s'entén que es produeix un refús tàcit d'acord amb allò previst a l'article 12.4.”

Article 15. Refús al dret de rèplica i comunicació a l'afectat

1. La rèplica pot ser refusada amb justa causa si és manifestament inexacta o contrària a la Llei, o si l'al·lusió s'ha produït en un debat públic en el qual l'afectat hi ha participat.

2. La persona a qui ha estat adreçada la petició de rèplica ha de comunicar sense dilacions el refús per justa causa o el moment de la seva publicació a la persona afectada.

3. Es considera refús tàcit si la rèplica no s'ha fet pública en els terminis establerts a l'article 12.4.

4. En cas de refús, exprés o tàcit, la persona que ha intentat la rèplica extra-judicialment, la pot demanar a l'òrgan judicial d'acord amb allò previst a la secció tercera d'aquest capítol.

Article 16. Forma i termini per a l'exercici del dret de rectificació

El dret de rectificació s'exerceix per escrit, en qualsevol suport, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió la rectificació de la qual se sol·licita, en el termini màxim d'un mes a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

Esmena 36

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (11)

Es proposa modificar l'article 16, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 16. Forma i termini per a l'exercici del dret de rectificació

1. El dret de rectificació s'exerceix per escrit, en qualsevol suport **sempre que es pugui acreditar la identitat de la persona que exerceix el dret de rectificació**, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió la rectificació de la qual se sol·licita, en el termini màxim de **set dies** a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

2. L'operador de mitjans de comunicació o el proveïdor de continguts publica la rectificació en el termini de quaranta-vuit hores des que ha rebut la sol·licitud o, en el cas de publicacions periòdiques que no permetin complir amb aquest termini, a la següent edició. En cas d'incompliment d'aquests terminis, s'entén que es produeix un refús tàcit d'acord amb allò previst a l'article 12.4.”

Article 17. Refús al dret de rectificació i comunicació a l'afectat

1. La rectificació pot ser refusada amb justa causa si és manifestament inexacta o contrària a la Llei, o si l'al·lusió s'ha produït en un debat públic en el qual l'afectat hi ha participat.

2. La persona a qui ha estat adreçada la petició de rectificació ha de comunicar sense dilacions el refús per justa causa o el moment de la seva publicació a la persona afectada.

3. Es considera refús tàcit si la rectificació no s'ha fet pública en els terminis establerts a l'article 12.4.

4. En cas de refús, exprés o tàcit, la persona que ha intentat la rectificació extra-judicialment, la pot demanar a l'òrgan judicial d'acord amb allò previst a la secció tercera d'aquest capítol.

Esmena 37

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (9)

Es proposa modificar el títol de l'article 17.2 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 17. Refús al dret de rectificació i comunicació a l'afectat

1. La rectificació pot ser refusada amb justa causa si és manifestament inexacta o contrària a la Llei, o si l'al·lusió s'ha produït en un debat públic en el qual l'afectat hi ha participat.

2. La persona física o jurídica a qui ha estat adreçada la petició de rectificació ha de comunicar sense dilacions el refús per justa causa o el moment de la seva publicació a la persona afectada.

3. Es considera refús tàcit si la rectificació no s'ha fet pública aquesta en els terminis establerts a l'article 12.4.

4. En cas de refús, exprés o tàcit, la persona que ha intentat la rectificació extra-judicialment, la pot demanar a l'òrgan judicial d'acord amb allò previst a la secció tercera d'aquest capítol.”

Motivació.

Es tracta de què la persona a la qual s'al·ludeix es refereixi no solament a la persona física, doncs, la demanda de rectificació o rèplica s'ha de poder adreçar també a la persona jurídica si és el cas. Cal introduir-ho aquí de la mateixa manera que es fa en l'article 25 d'aquesta Proposició de llei.

Article 18. Publicació d'informació com a aliena o amb indicació de la font

1. El fet que la informació o expressió es publiqui expressament com a aliena, bé indicant el seu autor o bé fent constar la persona que ha actuat com a font, no afectarà l'exercici per part de la persona afectada dels drets de rèplica i de rectificació davant de l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió en qüestió.

2. L'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts hauran d'atendre les sol·licituds de rèplica o de rectificació en les condicions previstes en aquesta secció, sens perjudici de les accions que els puguin correspondre davant de l'autor de la informació o la persona citada com a font.

3. Allò previst en aquest article s'aplicarà sens perjudici del previst al capítol tercer d'aquesta Llei amb relació a la determinació de la responsabilitat i les normes de presumpció de control editorial.

Secció tercera. Accions judicials

Article 19. Contingut de l'acció civil

L'actor d'una acció de protecció civil dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge pot demanar a la jurisdicció civil:

- a) que prohibeixi al seu responsable una intromissió il·legítima imminent;
- b) que ordeni al seu responsable cessar una intromissió il·legítima actual;
- c) que declari la il·licitud d'una intromissió il·legítima que s'ha produït o continua produint efectes lesius i que ordeni al seu responsable que cessi;
- d) que ordeni al responsable la publicació d'una rectificació o una rèplica en les condicions establertes a l'article 12 d'aquesta Llei;
- e) que la sentència es comuniqui a una altra persona diferent al responsable de la intromissió il·legítima;

f) que ordeni al responsable que la sentència sigui publicada a les seves costes i/o per l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que va publicar la informació o expressió;

g) que declari una indemnització per danys i perjudicis a càrrec del responsable;

h) que condemni al responsable a les costes judicials.

Article 20. Procediment

L'acció civil per la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es tramita pel procediment abreujat.

Article 21. Mesures cautelars

1. Els manaments establerts a les lletres a) i b) de l'article 19 es poden demanar per l'actor com a mesura cautelar, si el perjudici que es pot causar es preveu difícilment reparable.

2. També es pot instar com a mesura cautelar que el batlle ordeni l'exercici del dret de rèplica dins del termini de quaranta-vuit hores a comptar des que l'afectat ha tingut coneixement del refús conforme a allò que disposa l'article 15.

Esmena 38

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (12)

Es proposa modificar l'article 21, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 21. Mesures cautelars

Els manaments establerts a les lletres a) i b) de l'article 19 es poden demanar per l'actor com a mesura cautelar, si el perjudici que es pot causar es preveu difícilment reparable.”

Article 22. Tramitació de les mesures cautelars

1. La mesura cautelar es pot demanar abans d'iniciar el judici o durant la seva tramitació.

2. Si la mesura cautelar s'acorda abans d'haver-se presentat la demanda, deixa de tenir efectes si en el termini de 30 dies naturals a partir de què s'hagi acordat no s'interposa la demanda principal. Aquest termini pot ser prorrogat per l'òrgan judicial per un nou termini de 30 dies, a petició de l'interessat, de forma motivada i si s'aprecia justa causa.

3. La mesura cautelar es pot acordar per l'òrgan judicial competent, sense escoltar a la persona davant de la qual s'acordarà, si la mesura cautelar s'ha d'adoptar amb urgència per impedir o fer cessar la intromissió il·legítima. En aquest cas, l'òrgan competent notificarà amb la major celeritat la resolució judicial que acorda la mesura cautelar a la persona davant de la contrapart.

4. L'òrgan judicial pot demanar una fiança com a condició per a l'acord de la mesura cautelar, si aquesta pot causar un dany a la contrapart.

5. L'acord de la mesura cautelar per part de l'òrgan judicial ha de ser motivat i, en cas que es doni una col·lisió amb les llibertats d'expressió i informació, motivant la ponderació d'acord amb els principis d'aquesta Llei.

6. L'òrgan judicial competent decideix sobre els perjudicis que s'han d'indemnitzar per la persona que ha instat la mesura cautelar, si aquesta s'ha revelat sense fonament i temerària, ja sigui en la resolució que deixa sense efecte la mesura cautelar, ja sigui en la sentència, i sempre sota el principi de justícia rogada. En aquest moment també s'estableix el destí de la fiança.

7. Subsidiàriament, són d'aplicació les normes processals que regulin les mesures cautelars en els procediments civils.

Esmena 39 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (10)

Es proposa modificar l'article 22.3 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 22. Tramitació de les mesures cautelars (...)

3. La mesura cautelar es pot acordar per l'òrgan judicial competent, sense escoltar a la persona física o jurídica davant de la qual s'acordarà, si la mesura cautelar s'ha d'adoptar amb urgència per impedir o fer cessar la intromissió il·legítima. En aquest cas, l'òrgan competent notificarà amb la major celeritat la resolució judicial que acorda la mesura cautelar a la persona davant de la contrapart.”

Motivació.

Es tracta de què la persona a la qual s'al·ludeix es refereixi no solament a la persona física, doncs, la demanda de rectificació o rèplica s'ha de poder adreçar també a la persona jurídica si és el cas. Cal introduir-ho aquí de la mateixa manera que es fa en l'article 25 d'aquesta Proposició de llei.

Esmena 40 **De supressió**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (11)

Es proposa suprimir íntegrament el punt 4 de l'article 22.

Motivació.

Tota mesura cautelar per definició comporta un cert perjudici a aquell sobre qui recau. La qüestió no és aquesta, sinó si procedeix o no la mesura cautelar i si procedís imposar una fiança aquesta

possibilitat esdevindria per si mateixa inhibidora o desencoratjadora de l'acció de la víctima, a la que a més a més no sembla massa escaient penalitzar-la o si es prefereix gravar-la pel sol fet per haver estat la víctima *prima facie* de la intromissió il·legítima.

Esmena 41 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (12)

Es proposa modificar l'article 22.5 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 22. Tramitació de les mesures cautelars (...)

5. L'acord de la mesura cautelar per part de l'òrgan judicial ha de ser motivat i, en cas que es doni una col·lisió amb les llibertats d'expressió i informació, motivant la ponderació d'acord amb els principis d'aquesta Llei i del dret processal civil en general i de la Constitució.”

Motivació.

Com ha estat exposat des de la motivació general comuna de les presents esmenes, aquesta llei no és l'única ni necessàriament la principal norma d'aplicació en la matèria que pretén regular. Per tant l'esmena s'orienta exclusivament a completar el camp jurídic d'aplicació amb al·lusió explícita de la mateixa. A més a més, aquesta ampliació del camp legislatiu aplicable també es produeix en la Proposició de llei, per exemple, a la fi de l'article 29 quan al·ludeix a “altres normes que poguessin resultar aplicables”.

Esmena 42 **De modificació**

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (13)

Es proposa modificar l'article 22.7 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 22. Tramitació de les mesures cautelars (...)

7. En tot cas, són d'aplicació les normes processals que regulin les mesures cautelars en els procediments civils.”

Motivació.

El principi de subsidiarietat en relació a la preeminència d'aquesta norma sobre d'altres, és inapropiat en aquest procediment, doncs la regulació que s'està proposant sobre mesures cautelars en res de substancial difereix respecte de la normativa general d'aplicació: sempre es poden aplicar abans o en el decurs del judici (punt 1 d'aquest article); que la demanda principal s'ha d'interposar 30 dies més tard ja s'aplica per exemple en matèria de separacions

matrimonials (punt 2); l'aplicació *inaudita altera parte* ja està prevista en l'article 64, LQ del matrimoni (punt 3); la motivació és exigida per tota la normativa vigent, des del CA fins la LQ de la Justícia, etc. (punt 5); i així successivament.

Article 23. Valoració del perjudici

1. L'existència de perjudici es presumeix sempre que s'acrediti la intromissió il·legítima.
2. L'import de la indemnització es valora atenent:
  - a) les circumstàncies del cas;
  - b) la minoria d'edat o no de l'afectat;
  - c) la gravetat de la intromissió il·legítima;
  - d) la difusió que la intromissió il·legítima hagi adquirit per raó del suport i dels mitjans de comunicació a través dels quals s'ha produït;
  - e) el benefici que ha obtingut el causant de la intromissió il·legítima com a conseqüència de la mateixa;
  - f) si s'ha donat lloc a la rèplica o la rectificació sol·licitades extrajudicialment, el seu abast, o si han estat refusades, als motius que s'han esgrimit per ser refusades.

Esmena 43

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (14)

Es proposa afegir el paràgraf g) a l'article 23 que quedaria redactat de la manera següent:

“Articles 23. Valoració del perjudici

1. L'existència de perjudici es presumeix sempre que s'acrediti la intromissió il·legítima.
2. L'import de la indemnització es valora atenent:
  - a) les circumstàncies del cas;
  - b) la minoria d'edat o no de l'afectat;
  - c) la gravetat de la intromissió il·legítima;
  - d) la difusió que la intromissió il·legítima hagi adquirit per raó del suport i dels mitjans de comunicació a través dels quals s'ha produït;
  - e) el benefici que ha obtingut el causant de la intromissió il·legítima com a conseqüència de la mateixa;
  - f) si s'ha donat lloc a la rèplica o la rectificació sol·licitades extrajudicialment, el seu abast, o si han estat refusades, als motius que s'han esgrimit per ser refusades.
  - g) tots aquells altres factors que el tribunal aprecii motivadament en dret i equitat.”

Motivació.

Els paràmetres per a fixar una indemnització han de donar plena llibertat al tribunal per a què els

adopti raonablement i jurídicament justificats. L'esmena pretén no limitar els criteris de decisió del tribunal.

Article 24. Prescripció

L'exercici de les accions de protecció civil dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge prescriu als quatre anys a comptar des que s'ha comès la intromissió il·legítima o des que de forma raonable s'ha pogut conèixer.

Esmena 44

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (15)

Es proposa modificar l'article 24 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 24. Prescripció

L'exercici de les accions de protecció civil dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge prescriu als quatre anys a comptar des que s'ha comès la intromissió il·legítima o des que de forma raonable s'ha pogut conèixer.”

Motivació.

En pro de la seguretat jurídica i per coherència amb el sistema general dels terminis de prescripció en el nostre ordre civil, la prescripció hauria de ser tres anys, termini idèntic al que és d'aplicació a les relacions mercantils; no podent ser el massa breu de la responsabilitat civil (culpa aquil·liana), d'un any, ni el llarguíssim per les accions civils en general, de trenta anys. El què es proposa de tres anys, és més que suficient per provar l'activitat processal activa de la víctima i per no allargar desproporcionadament el risc processal de l'autor de la vulneració dels drets que la Proposició de llei pretén protegir.

Esmena 45

De modificació

Grup Mixt (18)

Es proposa modificar el termini de prescripció de l'article 24 substituint els mots “... als quatre anys...” per “... als sis mesos...”.

Motivació

El termini de quatre anys és massa llarg tenint en compte que el Codi penal (article 81, d) estableix la prescripció en sis mesos pel delictes de calúmnia.

Capítol tercer. Responsabilitats

Secció primera. Autors i altres responsables

Article 25. Autors

Són responsables com a autors d'una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la

pròpia imatge les persones físiques o jurídiques que duguin a terme l'actuació, expressió o activitat que causa la intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.

Esmena 46

De modificació

Grup Mixt (19)

Es proposa eliminar els mots "... o jurídiques" de l'article 25.

Motivació

És difícil entendre la funció d'aquest article, que equipara la capacitat d'acció de les persones físiques amb la de les persones jurídiques. És cert que en matèria civil no es donen els complicats problemes de configuració tècnica de la responsabilitat de persones jurídiques que es plantegen en el dret penal. Però tot i així, i considerant la naturalesa de la intromissió en l'honor o la dignitat o la intimitat, costa imaginar que una persona jurídica "dugui a terme l'actuació". Per descomptat que és possible que un mitjà de comunicació hagi de respondre d'una intromissió il·legítima solidàriament amb l'autor de la mateixa (ho diu l'article següent), o fins i tot directament quan la informació hagi estat publicada sense atribució a persona concreta. Però aquests seran casos de responsabilitat subsidiària.

És ben evident que com la Proposició de Llei té entre els seus punts centrals la responsabilitat derivada de l'anomenat, per ella mateixa, "control editorial", necessita advertir en aquest article la possible responsabilitat de les persones jurídiques. Però tot i vista així la qüestió, tampoc no es pot acceptar equiparar persones físiques i jurídiques, ja que en tot cas la responsabilitat de persones jurídiques serà una conseqüència de l'actuació d'una persona física

Article 26. Responsabilitat en cas de control editorial

En cas de control editorial, si l'expressió o la informació publicada, en qualsevol suport, constitueix una intromissió il·legítima als drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge, seran responsables solidaris juntament amb l'autor o els autors de tal expressió o informació els operadors que permeten la publicació de l'expressió o informació malgrat el control editorial.

Esmena 47

De supressió

Grup Mixt (20)

Es proposa suprimir aquest article.

Motivació

La fonamentació de la responsabilitat de l'empresa és contradictòria o inadmissible. L'article es refereix a la possibilitat que la publicació s'hagi produït "malgrat el control editorial". Aquí sorgeixen dos problemes:

a) L'existència obligatòria de la censura interna, que topa amb la llibertat de l'informador.

b) La possibilitat que fins i tot aplicant els criteris de control, es produeixi la intromissió, la qual cosa lògicament només succeirà quan s'hagi omès totalment el control (que no sembla ser això el que diu l'article) o quan s'hagi aplicat aquest control sense que el controlador hagi detectat la possible presència d'una intromissió (per exemple, perquè l'informador ha donat seguretat de la veracitat sense que aquesta existís). En aquest cas, sostenir la subsistència de la responsabilitat per control editorial és excessiu.

Article 27. Mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa

1. Es presumirà, llevat que es demostrï el contrari i sens perjudici d'allò previst a l'apartat 3 d'aquest article, que els mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa, en qualsevol suport, realitzen control editorial de les expressions i informacions, independentment de qui sigui el seu autor, que publiquen i la publicació de les quals faciliten.

2. Recaurà en els operadors dels mitjans de comunicació referits al paràgraf anterior la prova que no poden realitzar control editorial o que l'expressió o informació causant de la intromissió il·legítima d'un tercer, aliè al control del mitjà de comunicació, no va restar subjecta a control editorial o no va poder subjectar-se al mateix per les circumstàncies en què l'actuació o expressió va tenir lloc. Tal prova serà només admissible quan l'omissió de mesures de control editorial pugui considerar-se diligent i d'acord amb les pràctiques generalment acceptades en el sector, en atenció a les circumstàncies concurrents, inclòs el contingut de la informació o expressió, el seu origen o el mitjà utilitzat per a la seva publicació.

En aquest cas, els operadors dels mitjans de comunicació en qüestió no seran responsables solidaris per la intromissió il·legítima causada, sempre que actuïn diligentment per retirar o d'alguna manera impedir l'accés a l'expressió o la informació que constitueix la intromissió il·legítima tan bon punt tenen coneixement efectiu de la mateixa.

3. En la mesura en què els operadors de mitjans de comunicació actuïn com a prestadors de serveis d'intermediació, se'ls aplicarà el règim de

responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei amb relació al servei en qüestió.

Esmena 48

De supressió

Grup Mixt (21)

Es proposa suprimir l'article 27.

Motivació

Aquest article és possiblement un dels més importants de la Proposició de llei, ja que estableix un criteri d'atribució de responsabilitat "ope legis" als mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa, en virtut d'una presumpció legal de coneixement d'allò que escriuen, diuen o mostren altres persones en els respectius mitjans. Això s'estableix com a regla, i l'únic que es fa és obrir una possibilitat de prova en contra per als casos en què es pugui demostrar que malgrat la diligència posada en això no va ser possible conèixer per avançat els textos o declaracions o imatges i en virtut d'això, impedir la seva difusió.

D'aquesta manera s'opta per un sistema diferent del que ofereix a l'article 25 del Codi penal, que, no ho oblidem, serà el que s'aplicarà en els casos de calúnia, difamació, delictes contra la intimitat comesos utilitzant mitjans tècnics de difusió o comunicació públiques, que és un sistema de "responsabilitat en cascada" (manera esglaonada, excoent i subsidiària) caracteritzat perquè en primer lloc respon qui realment hagi redactat el text o produït el signe de què es tracta, i els qui els hagin induït a realitzar-lo, segon, els directores de la publicació o programa en què es difongui, tercer, els directores de l'empresa editora, emissora o difusora, quart: els directores de l'empresa enregistradora, reproductora o impressora i, cinquè, els difusors de publicacions.

El sistema previst per als delictes comesos a través de mitjans de comunicació és molt més raonable, sense entrar en problemes coneguts aliens al que ara estem tractant, com és, per exemple, l'existència d'una línia editorial o de programa que marca l'activitat dels que hi participen. Però el que resulta en tot cas inacceptable és que la responsabilitat de l'"operador" –concepte que tampoc està clar si acull l'empresa editora o també al director de la publicació o programa– sigui molt més fàcil de declarar quan es tracta d'una intromissió a l'honor o la intimitat que quan es tracta d'un delictes contra aquests mateixos béns jurídics.

És cert que en matèria penal les empreses poden ser responsables civils subsidiàries, però això no

té res a veure, perquè aquí el que es proposa és la responsabilitat solidària directa.

Sens dubte l'explicació més plausible és que amb aquesta possibilitat d'atribuir responsabilitat es vol aconseguir l'efectivitat de la censura interna, la qual cosa, i per molts motius, acaba sent un obstacle a la llibertat de premsa.

Esmena 49

De modificació

Grup Mixt (22)

Pel cas que no prosperi l'esmena vint-i-unena es proposa addicionar el text següent a l'article 27.1:

“El control editorial no impedirà que els professionals de la informació puguin negar-se, motivadament, a participar en l'elaboració d'informacions contràries als principis ètics de la comunicació, sense que això pugui suposar sanció o perjudici.”

Motivació

Reforçar la llibertat d'expressió i donar una protecció raonable als professionals de la informació.

L'addició es justifica per tant, en el respecte a les llibertats d'expressió, de comunicació i d'informació reconegudes per l'article 12 de la Constitució.

Esmena 50

De modificació

Grup Parlamentari Demòcrata (13)

Es proposa modificar l'article 27, substituint el text de la proposició de llei pel redactat següent:

“Article 27. Mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa

1. Es presumirà, llevat que es demostrï el contrari i sens perjudici d'allò previst a l'apartat 3 d'aquest article, que els mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa, en qualsevol suport, realitzen control editorial de les expressions i informacions, independentment de qui sigui el seu autor, que publiquen i la publicació de les quals faciliten.

2. Recaurà en els operadors dels mitjans de comunicació referits al paràgraf anterior la prova que no poden realitzar control editorial o que l'expressió o informació causant de la intromissió il·legítima d'un tercer, aliè al control del mitjà de comunicació, no va restar subjecta a control editorial o no va poder subjectar-se al mateix per les circumstàncies en què l'actuació o expressió va tenir lloc. Tal prova serà només admissible quan l'omissió de mesures de control editorial pugui considerar-se diligent i d'acord amb les pràctiques generalment acceptades en el sector,

en atenció a les circumstàncies concurrents, inclòs el contingut de la informació o expressió, el seu origen o el mitjà utilitzat per a la seva publicació.

En aquest cas, els operadors dels mitjans de comunicació en qüestió no seran responsables solidaris per la intromissió il·legítima causada, sempre que actuïn diligentment per retirar o d'alguna manera impedir l'accés a l'expressió o la informació que constitueix la intromissió il·legítima tan bon punt tenen coneixement efectiu de la mateixa.

3. En la mesura en què els operadors de mitjans de comunicació actuïn com a prestadors de serveis d'intermediació, se'ls aplicarà el règim de responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei amb relació al servei en qüestió.

4. En el cas dels fòrums de debat, s'entén que els operadors de mitjans de comunicació actuen sempre com a prestadors de serveis d'intermediació i se'ls aplica, per tant, el règim de responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei.”

Article 28. Proveïdors de continguts

1. S'aplicarà als proveïdors de continguts allò previst a l'article 27 anterior.

2. En la mesura en què els proveïdors de continguts actuïn com a prestadors de serveis d'intermediació, se'ls aplicarà el règim de responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei amb relació al servei en qüestió.

Article 29. Dret de repetició

Al marge dels pactes que puguin existir entre les parts, els responsables solidaris de conformitat amb els articles 27 i 28 anteriors tindran davant de l'autor o els autors d'una intromissió il·legítima un dret de repetició per les quanties abonades en concepte d'indemnització i altres costes derivades de les accions judicials o extrajudicials, satisfetes per tal causa conforme a la present Llei o altres normes que poguessin resultar aplicables.

Secció segona. Responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació

Article 30. Responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació

1. Els articles 26 a 28 anteriors no seran d'aplicació als prestadors de serveis d'intermediació.

2. La responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació amb relació a intromissions il·legítimes comeses pels destinataris que siguin considerats els autors i els responsables solidaris

d'una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge de conformitat amb els articles 25 a 28 anteriors d'aquesta Llei, es regirà per allò previst a les disposicions següents.

Article 31. Inexistència d'una obligació general de supervisar

Els prestadors de serveis d'intermediació no tenen l'obligació general de supervisar les activitats, la informació o els continguts quina prestació, l'ús o l'accés faciliten, ni tenen l'obligació de realitzar recerques actives de fets o circumstàncies que revelin activitats, informacions o expressions de destinataris que constitueixin una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.

Article 32. Règim de responsabilitat dels intermediaris

1. Els prestadors de serveis d'intermediació no són responsables de les intromissions il·legítimes en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge que causin l'activitat, la informació o els continguts de destinataris quina prestació, ús o accés faciliten, en la mesura en què no tinguin el control sobre els mateixos, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud, de conformitat amb l'article 34.

2. Als efectes d'allò que preveu l'apartat anterior, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació, el servei dels quals consisteixi en proporcionar accés a una xarxa de telecomunicacions o a transmetre dades proporcionades per destinataris, no tenen coneixement ni control dels mateixos en la mesura en què no els hagin generat o modificat ni hagin seleccionat les dades o els destinataris.

No es considera que les activitats de manipulació i d'emmagatzematge de la informació transmesa, que tinguin una finalitat estrictament tècnica, impliquin la generació, la modificació o la selecció de dita informació, de conformitat amb el que disposa el paràgraf anterior, sempre que la seva durada sigui la que raonablement requereixi l'execució de l'activitat de manipulació o d'emmagatzematge de què es tracti.

3. S'entén que els prestadors de serveis d'intermediació, l'activitat dels quals consisteixi en l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades proporcionades per un destinatari, amb l'única finalitat de fer més eficaç la transmissió ulterior de les esmentades dades a d'altres destinataris que ho sol·licitin, no tenen coneixement ni control del contingut de les dades que emmagatzemen, en la mesura en què no les modifiquin i compleixin les condicions sobre l'accés,

l'actualització i el seguiment, de conformitat amb l'article 33.

4. Els prestadors de serveis d'intermediació l'activitat dels quals consisteixi en allotjar dades de destinataris, a petició dels mateixos, no són responsables de la informació o dels continguts que emmagatzemen o de l'activitat que desenvolupin els destinataris, en la mesura en què no en tinguin control, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud de conformitat amb l'article 34.

Als efectes del paràgraf anterior, s'entén que el prestador de serveis d'intermediació té control sobre la informació emmagatzemada si el destinatari a petició de qui s'emmagatzemen les dades actua sota l'autoritat, el control i la direcció del prestador.

5. Els prestadors de serveis d'intermediació que proporcionin instruments de recerca d'informació o de continguts, de serveis de referenciació o que facilitin la localització, la presentació, l'enllaç o la visibilitat de la informació o dels continguts o d'activitats de destinataris, no són responsables d'allò que localitzen, presenten, o enllacen, en la mesura en què no en tinguin el control, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud de conformitat amb l'article 34.

Article 33. Condicions relatives a l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades

Als efectes d'allò que preveu l'apartat 3 de l'article 32, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació l'activitat dels quals consisteixi en l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades proporcionades per un destinatari, amb l'única finalitat de fer més eficaç la transmissió ulterior de les dades en qüestió a altres destinataris que ho sol·licitin, no tenen coneixement ni control del contingut de les mateixes en la mesura en què:

- a) Respectin les normes d'accés a la informació o als continguts establertes pel destinatari que proporciona aquesta informació o aquests continguts.
- b) Respectin les normes d'actualització de la informació o dels continguts establertes pel destinatari que proporciona aquesta informació o aquests continguts, o, en el seu cas, les normes normalment acceptades i aplicades en el sector.
- c) No interfereixin en la utilització de tecnologia utilitzada lícitament pel destinatari que proporciona la informació o els continguts per a obtenir dades sobre l'ús d'aitals informacions o continguts, sempre que aquesta utilització es faci de conformitat amb la legislació aplicable i sigui compatible amb els estàndards de la indústria acceptats àmpliament.

Article 34. Coneixement efectiu de la il·licitud

Als efectes d'allò previst en l'article 32, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació tenen coneixement efectiu d'una intromissió il·legítima en el dret a la intimitat, l'honor o la pròpia imatge en qualsevol dels supòsits següents:

a) Quan un òrgan competent hagi declarat la il·licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat en qüestió, ordenant la seva retirada o impossibilitant l'accés a aitals informació, continguts o activitat, o quan aquest òrgan competent hagi declarat l'existència d'una lesió provinent d'aitals informació, continguts o activitat i el prestador de serveis d'intermediació conegués o hagués hagut de conèixer la resolució corresponent de l'òrgan competent.

b) Quan el prestador de serveis d'intermediació tingui coneixement de la il·licitud per motiu d'un procediment de notificació, retirada i reposició de la informació i dels continguts o de l'activitat que el prestador vingui aplicant en virtut d'acords voluntaris. S'entén que el prestador de serveis d'intermediació té coneixement de la il·licitud si, en virtut de tal procediment:

- S'identifica degudament al titular dels drets infringits.

- S'identifiquen degudament tant els drets la infracció dels quals s'al·legui com la suposada infracció comesa.

- S'identifica suficientment la informació, el contingut o l'activitat infractora i la seva localització.

- Es proporcionen les dades que permetin identificar, en tot allò que sigui possible, al titular de la informació, del contingut o de l'activitat infractora.

c) Quan, en virtut d'un acord previ amb el destinatari, el prestador de serveis d'intermediació controla la licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat d'altres destinataris que utilitzen el servei de conformitat amb les instruccions i els paràmetres proporcionats prèviament pel destinatari titular dels drets infringits. En aquests supòsits, la responsabilitat del prestador de serveis d'intermediació front al destinatari titular dels drets es regeix per allò que estigui previst en l'acord.

Esmena 51

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (16)

Es proposa modificar l'article 34 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 34. Coneixement efectiu de la il·licitud

Als efectes d'allò previst en l'article 32, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació tenen coneixement efectiu d'una intromissió

il·legítima en el dret a la intimitat, l'honor o la pròpia imatge en qualsevol dels supòsits següents:

a) Quan un òrgan competent hagi declarat la il·licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat en qüestió, ordenant la seva retirada o impossibilitant l'accés a aitals informació, continguts o activitat, o quan aquest òrgan competent hagi declarat l'existència d'una lesió provinent d'aitals informació, continguts o activitat i el prestador de serveis d'intermediació conegués o hagués hagut de conèixer la resolució corresponent de l'òrgan competent.

b) Quan, en virtut d'un acord previ amb el destinatari, el prestador de serveis d'intermediació controla la licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat d'altres destinataris que utilitzen el servei de conformitat amb les instruccions i els paràmetres proporcionats prèviament pel destinatari titular dels drets infringits. En aquests supòsits, la responsabilitat del prestador de serveis d'intermediació front al destinatari titular dels drets es regeix per allò que estigui previst en l'acord.”

Motivació.

Proposem eliminar l'apartat b) de l'article ja que entenem que encara que hi hagi una notificació, els prestadors de serveis d'intermediació no tenen com a funció reconèixer i aplicar tota la legislació vigent per determinar si un operador realitza una activitat il·lícita, aquesta ha de ser la funció dels òrgans competents.

Esmena 52

D'addició

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (17)

Es proposa afegir un nou article X entre els articles 34 i 35 amb el següent text:

“Article X. Notificació

Quan un prestador de serveis d'intermediació rebi una notificació provinent d'un destinatari sobre una presumpta il·licitud d'un operador, el prestador de serveis d'intermediació té l'obligació de reenviar la notificació a l'operador i de comunicar al destinatari l'enviament de la notificació a l'operador.”

Nota: En cas d'acceptació de l'esmena caldrà renumerar tots els articles posteriors i revisar les seves referències dins el text.

Motivació.

Proposem afegir l'obligació dels prestadors de serveis d'intermediació de fer arribar als operadors totes les notificacions de presumptes

il·licituds sobre la seva activitat perquè en tinguin constància i actuïn si escau.

Article 35. Obligació d'actuar

1. Sens perjudici del compliment de les mesures que ordenés un òrgan competent, en qualsevol dels casos previstos en l'article 34, els prestadors de serveis d'intermediació han d'actuar amb diligència per notificar al destinatari afectat la comunicació rebuda, aplicar mesures de retirada i, si s'escau, procedir a la reposició.

A aquests efectes, els prestadors de serveis d'intermediació han d'informar als destinataris dels procediments de notificació, de retirada i de reposició que tinguin a disposició, i de les condicions en les que operen.

2. El prestador de serveis d'intermediació només és responsable davant del destinatari afectat pels danys que pugués causar si ha actuat de manera negligent en relació a la notificació, la retirada o la reposició a la qual fa referència l'apartat anterior.

Esmena 53

De modificació

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (18)

Es proposa modificar l'article 35 que quedaria redactat de la manera següent:

“Article 35. Obligació d'actuar

1. En compliment de les mesures que ordeni un òrgan competent, els prestadors de serveis d'intermediació han d'actuar amb diligència per notificar al destinatari afectat la comunicació rebuda, aplicar mesures de retirada i, si escau, procedir a la reposició.

2. El prestador de serveis d'intermediació no és responsable de l'actuació derivada per les mesures que hagi ordenat un òrgan competent.”

Motivació.

Proposem modificar el redactat de l'article 35. Els prestadors de serveis d'intermediació no poden actuar contra un operador de manera unilateral, encara que hagin rebut una notificació. El canvi proposat determina que els prestadors de serveis d'intermediació han de complir les mesures proposades per un òrgan competent que és qui ha de demanar l'aplicació de la legislació vigent i per tant prendre mesures sobre un operador en cas que aquest estigui realitzant una il·licitud.

Article 36. Procediment de notificació, de retirada i de reposició

Als efectes d'allò que preveu l'article 35, s'entén que el prestador de serveis d'intermediació actua de manera diligent si posa a disposició dels seus

destinatari els procediments de notificació, de retirada i de reposició en les condicions següents:

a) Els procediments de notificació, de retirada i de reposició han de ser gratuïts i estar disponibles de manera permanent.

El notificant que proporcioni informació falsa, essent coneixedor de la seva falsedat o inexactitud, en algun dels procediments indicats, és responsable dels danys que causi al prestador de serveis d'intermediació que actuï confiant en la informació proporcionada, i també dels danys que causi a qualsevol altre tercer afectat.

b) El procediment de notificació permet al prestador de serveis d'intermediació obtenir, de manera raonable, la informació prevista a l'article 34. No obstant això, no es pot exigir informació tan concreta que faci pràcticament impossible, en condicions raonables, la denúncia per part del notificant.

c) El prestador de serveis d'intermediació ha de confirmar al notificant la recepció de la seva notificació i ha de procedir a remetre-la amb rapidesa al destinatari afectat.

Si amb la informació proporcionada pel notificant, el prestador de serveis d'intermediació no pogués continuar amb el procediment, localitzar la informació, els continguts o l'activitat referits, o al seu proveïdor, o identificar la naturalesa de la suposada infracció, ha de requerir al notificant la informació que precisi per tal que li remeti en un termini raonable. Si el prestador de serveis d'intermediació no rebés la informació requerida en el termini indicat, o amb la informació proporcionada no fos suficient per continuar amb el procediment, aquest no estarà obligat a atendre la denúncia ni a continuar amb el procediment.

d) Si el prestador de serveis d'intermediació estima, de conformitat amb la notificació rebuda i la informació que contingui i que hagi estat proporcionada pel notificant, que la infracció al·legada és evident, pot optar per retirar la informació o els continguts o impedir l'accés als mateixos o a l'activitat en qüestió, sempre que hagi tramès prèviament la notificació al destinatari afectat.

El prestador de serveis d'intermediació no és responsable davant del destinatari afectat per les mesures de retirada o de suspensió de l'accés si ha actuat de manera raonable donada la informació que tenia al seu abast en el moment de la decisió, i sempre que hagi comunicat amb promptitud al destinatari afectat la notificació rebuda i la mesura prevista.

El prestador de serveis d'intermediació també pot retirar la informació o els continguts o impedir l'accés als mateixos o a l'activitat en qüestió si no disposa de dades de contacte del destinatari afectat que permetin l'enviament efectiu d'una comunicació electrònica.

e) El destinatari afectat per la notificació pot respondre a la notificació rebuda, en un termini raonable, oposant-se a la denúncia.

Si el prestador de serveis d'intermediació estima que les al·legacions del destinatari afectat són raonables, pot decidir reposar la informació o els continguts retirats, facilitar de nou el seu accés o l'accés a l'activitat en qüestió o, en cas de no haver procedit amb anterioritat a la seva retirada, mantenir l'accés en les mateixes condicions. En tot cas, el prestador ha d'informar amb promptitud al notificant de la decisió adoptada.

El prestador no està obligat a procedir a la retirada o a la reposició, a realitzar una investigació dels fets notificats, ni una recerca d'informació addicional més enllà de la informació proporcionada per la part notificant i el destinatari afectat per la notificació, de conformitat amb el procediment habilitat de notificació, de retirada i de reposició en les condicions establertes en aquest article.

Esmena 54

De supressió

Grup Parlamentari Socialdemòcrata (19)

Es proposa suprimir l'article 36

Motivació.

En la mateixa línia que s'ha argumentat en la motivació de les esmenes als articles 34 i 35 proposem suprimir un article que obliga al prestador de serveis d'intermediació a assumir un rol que no li pertoca.

Disposició final

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Sofia Garrallà Tomàs